உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மனுமுறைகண்டவாசகம்.

இது

திருவருட்பிரகாசவள்ளலாரென்னு

சிதம்பரம்

இராமலிங்கசுவாமிகளால்

இயற்றப்பட்டு,

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்திற்

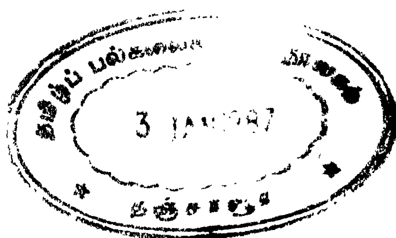
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

மூன்றாவது பதிப்பு.

1898.

விளம்பி௵.

இதன்விலை அணா ௩.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மனுமுறைகண்டவாசகம்.

நேரிசைவெண்பா.

காப்பு.

அன்ன வயல்சூழ் மணியாரூர் வாழ்மனுவா
மன்னன் முறைகண்ட வாசகத்தைப்-பன்னுதற்கு
நேய மிகத்தா னினைப்போர்க் கருள்புழைக்கைத்
தூய முகத்தான் றுணை.

கங்கைச் சடையான்முக் கண்ணுடையா னன்பர்தம்மு
ளங்கைக் கனிபோ லமர்ந்திருந்தா - னங்கை
முகத்தான் கணங்கட்கு முன்னின்றான் மூவாச்
சுகத்தான் பதமே துணை.

கடல் சூழ்ந்த வுலகத்திலுள்ள எல்லாத் தேசங்களிலுஞ் சிறப்புடையதாய், காவேரியென்னுந் தெய்வத்தன்மை யுள்ள நதியினால் எந்தக்காலத்திலுங் குறைவுபடாத நீர்வளப்ப முள்ளதாய், வாழைச்சோலை, பலாச்சோலை, மாஞ்சோலை, தென்னஞ்சோலை,கமுகஞ்சோலை, கரும்பஞ்சோலைமுதலாகிய பலவுள்ள சோலைகள் அணியணியாக ஒன்றை யொன்று சூழ்ந் தோங்கப் பெற்றதாய், அசோகு, குருக்கத்தி, சண்பகம், பாதிரி முதலான விருக்ஷங்களால் நெருங்கப்பெற்று, வண்டுகள் பாடுகின்ற மலர்ச் சோலைகளும், தாமரைத் தடாகங்களும், அல்லி நீலம் முதலான புட்பங்கள் மலர்கின்ற நீர் நிறைந்த ஓடைகளும். பொய்கைகளும், ஏரிகளும், குளங்களும் பலவிடங்களிலு முள்ளதாய், செந்நெல் முதலாகிய பயிர்கள் மாறாது முப்போகமும் விளைகின்ற குறைவற்ற விளைவையுடைய வயல்கள் நெருங்கியுள்ளதாய்; சிதம்பரம், பஞ்சநதம்,மத்தியார்ச்சுனம், சம்புகேச்சுரம் முத

லான திவ்விய க்ஷேத்திரங்கள் இடையிடையிலுள்ளதாய், இல்லற தருமத்தில் எள்ளளவும் பிழைபடாது செல்வத்திலும் கல்வியிலும் நிறைவுள்ள குடிகளுக்கிடமானதாய், பலவளப்பங்களுங் கொண்டு பூமிதேவிக்கு முகம்போல விளங்குகின்ற சோழதேசத்திலே, பாதாளலோகத்தைப் பார்த்திருக்கின்ற ஆழமுள்ள அகழியினாற் சூழப்பட்டு, இந்திரலோகத்தை யெட்டிப்பார்க்கின்ற உன்னதமுள்ள கோபுரங்களையுடைய மதிலும் உய்யானம், நந்தவனம், பூஞ்சோலை முதலானவைகளும்; தெய்வ தீர்த்தம், பிரமதீர்த்தம், வசந்தவோடை, செங்குவளையோடை முதலான நீர் நிலைகளு முள்ளதாய்; தேர்நிலைகள, யானைக்கூடங்கள், குதிரைப்பந்திகள், சேனையிடங்கள், ஆஸ்தான மண்டபம், அரசமண்டபம், விசித்திர மண்டபம், விநோதமண்டபம், நியாயமண்டபம், நிருத்தமண்டபம், கல்விமண்டபம், கணக்கறி மண்டபம், பாடல் மண்டபம், பரிசனமண்டபம், சித்திரமண்டபம், தேவாசிரியமண்டபம், சித்திரத்தெற்றி, சிலம்பக்கூடம், ஆயுதசாலை, அமுதசாலை, அறச் சாலைகளு முள்ளதாய்: ரத்ந பீடிகைகளும், கனக மாளிகைகளும், பளிங்கு மாடங்களும் மணிப் பந்தல்களும், மகரதோரணங்களும், மங்கலகோஷங்களு முள்ள கடைவீதி, கணிகையர்வீதி, சூத்திரர்வீதி, வைசியர்வீதி, அரசர்வீதி, அந்தணர்வீதி, ஆதிசைவர் வீதி, சைவர் வீதி, வைதிகர் வீதி, தபோதனரிருக்கை, சைவமுனிவர் மடம், உட்சமயத்தா ருறையுள்முதலான வளப்பங்களை யுடையதாய், தியாகராஜப்பெருமானெழுந்தருளிய கமலாலயமென்னுந் திருக்கோயிலை யுள்ளேயுடையதாய், சோழராஜர்கள் பரம்பரையாக அரசாட்சி செய்வதற்கு உரிய ராஜதானியாய் நிலமகள் திருமுகத்திலிட்ட திலகம்போல் விளங்கிய திருவாரூரென்கிற நகர மொன்றுண்டு. அதிலே மூன்று சுடர்களிலும் முதற்சுடராகி மேன்மையடைந்த சூரிய குலத்திற் பிறந்து அரசாட்சி செய்துவந்த சோழராஜர்களில் சிறந்தவராய், அறுபத்துநான்குகலைகளிலும் வல்லவராய், உயிருக்குறுதியைத்தருகின்ற நல்ல கேள்விகளை யுடையவராய், எல்லா வுயிர்களுக்கும் இதஞ்செய்கின்றவராய்; வேத மோதுதலும், யாகஞ்செய்தலும், இரப்பவர்க்கீதலும், பிரஜைகளைக் காத்தலும், ஆயுதவித்தையில் பழகுதலும், பகைவரை யழித்தலுமெ

ன்னும் ஆறுதொழில்களும், வீரமுள்ள சேனைகளும், செல்வமுள்ள குடிகளும் மாறாத பொருள்களும், மதிநுட்பமுள்ள மந்திரியும், பகைவரால்அழிக்கப்படாத கோட்டையுமுடையவராய், வழக்கை யறிவிப்பவரையும் தங்களுக்குள்ள குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்பவரையும் இலேசிலே தமது சமுகத்துக்கு அழைப்பித்து அந்த வழக்கைத் தீர்த்தும் அக்குறைகளை முடித்துங் கொடுப்பவராய், பாலோடு பழஞ் சேர்ந்தாற்போல முகமலர்ச்சியோடு இனியவசனஞ் சொல்பவராய், பின்வருவதை முன்னேயறிந்துகொள்வதும் உறவினர் அயலார் சினேகர் பகைவர் இழிந்தோர் உயர்ந்தோர் முதலான யாவரிடத்தும் கால வேற்றுமையாலும் குணவேற்றுமையாலும் உண்டாகின்ற நன்மை தீமைகளை உள்ளபடி யறிந்துகொள்வதுமாகிய விவேகமுள்ளவராய், அகங்காரம் காமம் கோபம் லோபம் மோகம் பொறாமை வஞ்சகம் டம்பம் வீண்செய்கை முதலான குற்றங்களைத் தினையளவுங் கனவிலும் புரியாதவராய்; துர்க்குணங்களையுடைய சிறியோர் சேர்க்கையை மறந்தாயினும் நினையாமல், செய்வதற்கு அரிதான செய்கைகளைச் செய்து முடிக்கவல்ல நற்குணங்களையுடைய பெரியோர்களைச் சகாயமாகக்கொண்டு செய்யத்தக்க காரியங்களைத் தெரிந்து செய்தும், செய்யத்தகாத காரியங்களைத்தெரிந்து விடுத்தும், பகைவலியும் தன்வலியும் துணைவலியும் காலநிலைமையும் இடநிலைமையுமறிந்து காரியங்களை நடத்தியும் அடுத்தவர்களது குணம் வல்லமை ஊக்கம் முதலான தன்மைகளை யாராய்ந்து தெளிந்து அவரவர் தரங்களுக்குத் தக்க உத்தியோகங்களை அவரவர்க்குக் கொடுத்தும், பழமைபாராட்டியும், சுற்றந்தழுவியும், கண்ணோட்டம்வைத்தும், சாதியியற்கை ஆசிரமவியற்கை சமய வியற்கை தேசவியற்கை காலவியற்கை முதலான உலகியற்கைகளையறிந்து அவ்வவற்றிற்குத் தக்கப்படி ஆராய்ந்து செய்தும் நல்லொழுக்கத்துடனு் நடப்பவராய், குடிகளுக்கு அணுவளவு துன்பம் நேரிடினும் அதை மலையளவாக வெண்ணித் தமக்கு வந்ததுபோல இரக்கங்கொண்டு மனமுருகுவதனால் தாயையொத்தவராய், அத்துன்பத்தைவிட்டு இன்பத்தையடையத்தக்க நல்லவழியே யறியும்படி செய்விப்பதனால் தந்தையையொத்தவராய், அவர்களுக்கு அந்த நல்வழியைப் போதித்து

அதிலே நடத்துகின்றபடியால் குருவையொத்தவராய், அந்தக் குடிகளுக்கு இகபரசுகத்தைக் கொடுப்பதற்கு முன்னின்று அது பற்றி முயற்சி செய்யும்போது வரு மிடையூறுகளை நீக்குகின்ற படியாலும் அந்த வொழுக்கவழியிலிருந்து தவறினால் அந்தக்குற் றத்துக்குத் தக்க தண்டனை விதித்து அவ்வழியில் பின்னும் நட த்துகின்றபடியாலும் தெய்வத்தை யொத்தவராய், குடிகளுக்கு ஆபத்து நேரிடும்போது கட்டிய வஸ்திரம் அவிழ்ந்தவன் கை போலுடனே அந்த ஆபத்திலிருந்து நீங்கும்படி கை கொடுப்ப தினால் சினேகனை யொத்தவராய்; நல்லகாரியமிது, கெட்ட கா ரிய மிதுவென்று காட்டுகிறபடியால் கண்போன்றவராய், குடி களுக்கு அச்சம் அவல முதலானவை நேரிடாமல் காத்து வருத லால் உயிர்போன்றவராய், குடிகள் தம்மை நினைக்குந்தோறும் "இப்படிப்பட்ட நற்குண நற்செய்கைகளையுடைய புண்ணிய மூர்த்தியை அரசனாகப் பெற்ற நமக்குக் குறை யொன்று மில் லை" யென்று களிக்கின்றபடியால் பொன்புதையலை யொத்தவ ராய், கைம்மாறு வேண்டாது கொடுத்தலால் மேகத்தை யொ த்தவராய், அறிவே ஆயிரங் கண்களாகவும் கைகளே கற்பமாக வும் கண்களே காமதேனுவாகவும் திருமுகமே சிந்தாமணியாக வும் மனோதிடமே வச்சிராயுதமாகவுங் கொண்டபடியால் இந்தி ரனையொத்தவராய், சிங்காசனமே செந்தாமரையாகவும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களும் அடைதற்குரிய நான்கு மார்க்கங்களே நான்கு முகங்களாகவுங் கொண்டு, அந்தந்தமார்க்கங்களில் அந்தந்தப்பொருள்களை விரு த்தி பண்ணுகிறபடியால் பிரமனையொத்தவராய், ஆக்கினைச்சக்கர மே சக்கராயுதமாகவும் செங்கோலே திருமகளாகவும் சிறந்த பெரும்புகழே திருப்பாற்கடலாகவும் யுக்தமல்லாத காரியங்களை யொழிந்திருப்பதே யோகநித்திரையாகவுங்கொண்டு, மண்ணுல கிலுள்ள வுயிர்களைக் காத்து வானுலகிலுள்ள தேவர்களுக்கு யாகங்களால் அமுதுகொடுத்து வருகின்றபடியால் திருமாலை யொத்தவராய், சோர்வில்லாமை தூய்மை வாய்மையென்னு மூன்றுமேமூன்றுகண்களாகவும் துணிவுடைமையைச் சூலமாக வுங்கொண்டு பாவங்களையெல்லாம் நிக்கிரஞ்செய்து வருகின்ற படியால் உருத்திரமூர்த்தியை யொத்தவராய், வட்டத்தை

நீக்கி மகிழ்ச்சிசெய்கின்ற அருளுள்ளபடியால் அமிர்தத்தையொத்தவராய், சிவபக்தியில் மிகுந்தவராய், பொறுமையில் பூமியையொத்தவராய், தருமமே உருவாகக்கொண்டு நடுநிலையிலிருந்து மனுநீதி தவறாது விளங்கிய மனுச்சோழரென்னும் பெயரையுடைய சக்கரவர்த்தியானவர்; கலிங்கர், குலிங்கர், வங்கர், கொங்கர், அச்சியர், கொச்சியர், தெங்கணர், கொங்கணர், தெலுங்கர் முதலான தேசத் தரசர்களெல்லாம் திறைகட்டி வணங்க உலக முழுவதையும் ஒரு குடைநிழலில் வைத்துச் செங்கோல் செலுத்தி அரசாட்சிசெய்புங்காலத்தில், உலகமெங்கும் புலியும் பசுவும் கூடிப்போய் ஒரு துறையில் நீர்குடித்துலாவியும், சிங்கமும் யானையும் சேர்ந்து திரிந்தும், பருந்துங் கிளியும் பழகிமகிழ்ந்தும், கூகையுங் காக்மும் கூடிப்பறந்தும், பூனையு மெலியும் பொருந்தியிருந்தும், இந்தப்படி மற்றுமுள்ள விரோதமாகிய வுயிர்களும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாமல் சிநேகஞ் செய்து வாழ்ந்திருக்கவும்; மரங்கள் புல்லுகள் முதலான நடையில்லாத வுயிர்களும், வாடுதல் உலர்தல் உதிர்தல் வெட்டுண்ணல் முதலான குறைகளில்லாமல் வளர்ந்தோங்கி வாழ்ந்திருக்கவும்; பெருங்காற்று பெருவெள்ளம் பெருமழை தீப்பற்றல் இடிவிழுதல் முதலான உற்பாதங்கள் சிறிதுமில்லாமல் சுகுணமான காற்றும் மிதமானவெள்ளமும் பருவமழையும் தவறாம லுண்டாயிருக்கவும், பசிநோய் உடம்புநோய் அவமிருத்து உயிரச்சமுதலான துச்சங்களொன்றுஞ் சேராமல் சுகமே சூழ்ந்திருக்கவும், பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்கின்ற ஜாதியாரும், பிரமசாரி கிரகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் சந்நியாசி என்கின்ற ஆசிரமத்தாரும், சைவர் வைணவர் வைதிகர் என்கின்ற சமயத்தாரும், தங்கள் தங்களுக்குரிய ஆசாரங்களில் குறைவுபடாமல் வாழ்ந்திருக்கவும்; அன்னதானம் சொர்ணதானம் கோதானம் பூதானம் முதலான தானங்களும், தேவாலயங் கட்டுவித்தல் திருக்குளமெடுத்தல் செழுஞ்சோலைவைத்தல் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தல் சத்திரங்கட்டுவித்தல் முதலான தருமங்களும், சாந்திராயணமுதலான விரதங்களும், தியானஞ் செய்தல் ஜெபஞ் செய்தல் முதலான தவங்களுந் தவறுபடாமல் ஓங்கியிருக்கவும்; தியாகேசப் பெருமானுக்கும் மற்றுமுள்ள தெய்வங்களுக்கும்

திரிகால பூசைகளும் திருப்பணிகளும் திருவிழா முதலான சிறப்புகளும் குறைவில்லாமல் நடக்கவும் அவரது ஆக்கினையே செய்வித்து வந்தது. அவரது ஒப்புயர்வில்லா அரசாட்சியிலே பூவேயறிபடுவது, புனலே சிறைபடுவது, காற்றே அலைபடுவது, கல்லே கடினமுடையது, மாவே வடுபடுவது, வாழையே குலைபடுவது, வண்டே மதுவுண்பது, பந்தே அடிபடுவது, பரியே கட்டுண்பது, நெல்லேகுத்துண்பது, நெற்கதிரே போர்படுவது, வயலே விளைபடுவது, மாதரிடையே குறைபடுவது, தரித்திரமே தரித்திரப்படுவது, துக்கமே துக்கப்படுவது, பொய்யே பொய்படுவது; இவையல்லாமல் பொருள்பறிக்கப்படுவோரும் சிறைச்சாலையில் வைக்கப்படுவோரும் பகைவரால் அலைக்கப்படுவோரும் கடினமனமுள்ளவர்களும் வடுப்படுவோரும் குலைபடுவோரும் மதுவுண்போரும் அடிபடுவோரும் குத்துண்போரும் போரிற்படுவோரும் கட்டுண்போரும் விளைபடுவோரும் குறைபடுவோரும் தரித்திரப்படுவோரும் துக்கப்படுவோரும் பொய்படுவோரும் வேறே யில்லாமையால் அந்நாட்டில் மேன்மையே விளங்கியிருந்தது.

இந்தப் பிரகாரமாக மந்திரிமுதலான அங்கங்களுடன் அரசீரண்டிருந்த அம்மனுச்சோழரென்னும் சக்கரவர்த்தியானவர் புத்திரப்பே றில்லாமல் மனம் வருந்தி அப்பேற்றைப் பெறும்படி அறுபது வருஷகாலமாக அநேக தானங்களும் தருமங்களும் யாகங்களும் விரதங்களுஞ் செய்தும், புத்திரோற்பத்தி யில்லாமையால் "புத்திரச்செல்வம் பெறாதவர் பொருட்செல்வம் பெற்றும் பய னில்லையே; புத்திரன்போல் நமக்கு இந்த அரசச்செல்வம் இம்மை மறுமை யின்பங்களைக் கொடாதே; சந்ததியில்லாவிட்டால் பிற்காலத்தில் கண்களில்லாத முகமும் சூரியனில்லாத பகலும்போல அரசனில்லாது இவ்வுலகந் தலைதடுமாறிப்போமே; ஆதலாலினிப் புத்திரனைப்பெற்றுக்கொள்வதற்குத்தக்க முயற்சி நமது ஆண்டவனுகிய தியாகராஜப்பெருமானை வழிபடுவதேயல்லதுவேறொன் றுமில்லை; ஆனால் மோக்ஷப் பேற்றைக் குறித்து நிஷ்காமியமாக இத்தனைநாளும் வழிபட்டுவந்த நாம் இப்போது புத்திரப்பேற்றை குறித்துக் காமியமாக நம

தாண்டவனை வழிபடுவது தகுதி யல்லவாயினும், "தீராக்குறை க்குத் தெய்வமே முடிவு" என்கிறபடி "எவ்விதத்தினும் தீராத புத்திர னில்லாக் குறையைச் சிவபெருமானது திருவருளாலே தான் தீர்த்துக்கொள்ளல் வேண்டும்" என்று ஆலோசித்துத் துணிவுகொண்டு, தமது மனைவியாருடன் ஆகம விதிப்படிக் கம லாலய மென்னும் புண்ணியதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பய பக்தியுடன் பூங்கோயிலைப் பஞ்சாவரண வலமுஞ்செய்து உட் புகுந்து, தியாகராஜப் பெருமானது சந்நிதிக் கெதிரே அஷ்டா ங்க பஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்து, வணங்கிய முடியும், மலர்ந்த முகமும், நீர் பொழிந்த கண்ணும், துதிமருவிய நாவும், கூப் பிய கையும், புளகமுற்ற வுடம்புங் கொண்டு நின்று, "எம்பெரு மானே! புத்திரப்பே றில்லாத குறையைத் தீர்த்தருளல் வேண் டும்" என்று விண்ணப்பித்துப் பல்விதமாகத் தோத்திரஞ் செய்து, தமது அரண்மனைக்குச் செல்வர். இந்தப் பிரகாரம் நாள்தோறும் போய் வழிபட்டுப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டே வந்தார். அவர் செய்யும் வழிபாட்டுக்கும் வந்தனைக்கும் இரங்கி த் தியாகராஜப் பெருமான் புத்திரப்பே றுண்டாகும்படி அநு க்கிரகஞ் செய்ய, அந்த அநுக்கிரகத்தால் மகாராஜனுக்கு மகி ழ்ச்சி யுண்டாகும்படி வலம்புரிச் சங்கு விலை யுயர்ந்த வெண் முத்தினைக் கருப்பங் கொண்டதுபோலத் தேவியார் தமது திருவயிற்றில் கருப்பங் கொண்டு, பத்துமாதமுஞ் சென்று நல்ல சுபதினத்தில். தர்மதேவதை தாண்டவ மாடவும், வான கத்தார் மலர்சொரிந்து வாழ்த்தவும், வையகத்தார் மனங்களி க்கவும், அதிதியாரானவர் ஆதித்தனைப் பெற்றது போலவும், மல்லிகைக்கொடி மணமுள்ள மலரைப் பெற்றது போலவும், எவ்வெவர்களும் அதிசயிக்கத்தக்க சர்வ லட்சணங்களும் நிறை ந்த வடிவுள்ள ஒரு புத்திரனைப் பெற்றார். புத்திரன் பிறந்த சந்தோஷமான சமாசாரத்தைப் பாங்கிகள் அதி சீக்கிரமாக வந்து தம்மை மறந்த மனக்களிப் புள்ளவர்களாக எதிர் நின்று "ஆண்டவனே! எங்கள் தலைவியார் திருவயிற்றிலிருந்து தேவ ரீர் புகழே வடிவாகவும், புண்ணியமே உயிராகவுங் கொண்டு, பொன்னுலகத்தைக் காக்கின்ற புரந்தரனும் நாண மடையப் பூவுலகத்தைக் காக்கத்தக்க வல்லமை யுள்ள புத்திர சிகாமணி

புதயஞ்செய்த'' தென்று விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட்ட மனு ச்சக்கர வர்த்தியானவர்; தூரதேசத்திற் போயிருந்த கப்பல் துறைமுகத்தில் வந்ததென்று சொல்லக்கேட்ட வர்த்தகனைப் போலவும், கூடிப்பிரிந்த மங்கையின் குரலோசையைக் கேட்ட நாயகனைப் போலவும், தாகங்கொண்டு தவிக்குங் காலத்தில் சமீபத்தே தண்ணீருண்டென்று சொல்லக்கேட்ட தேசசஞ்சாரியைப் போலவும், மனங்குளிர்ந்து உடல் பூரித்து அளவிடப்படாத களிப்புடையவராய் அந்தப் பாங்கிகளுக்கு விலையுயர்ந்த ஆடை யாபரணங்களை வெறுப்படையும்படி பரிசு கொடுத்துத் தாம் நீராடி நியமங்கள் முடித்து, வேத வித்துக்களாகிய பிராமணர்களுக்கு விதைதானம் சொர்ணதானம் கன்னிகாதானம் அசுவதானம் கஜதானம் பூதானம் கோதான முதலான தானங்களைக் கொடுத்து, புத்திரன் பிறந்தநாள் தொட்டுப் பன்னிரண்டு வருஷ மட்டுங் குடிகள் வரி கொடாமல் சர்வ மானியமாகத் தாமே யநுபவித்துக் கொள்ளவும், திறை கட்டி வரும் அரசர்களை ஏழு வருஷமட்டும் அந்தத் திறைகளைக் கட்டாமல் தாங்களே யெடுத்துக் கொள்ளவும், சிறைச்சாலையிலிருந்த சத்துருக்களை விட்டுவிடவும், பொக்கிஷ சாலையைத் திறந்துவிட்டு நகரிலும் நாட்டிலு முள்ளோர் யாவரும் தங்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய மட்டில் ஏழு நாள் வரையில் எடுத்துக் கொண்டு போகவும், தேவாலயங்களி லெல்லாம் புதிதாகத் திருப்பணிகளும், திருவிழா முதலான சிறப்புகளும் செய்விக்கவும் கட்டளையிட்டு,பின்னர்த் தான் தேடிவைத்த திரவியத்தைத்தெரியக் கண்டுகொண்டவனைப்போலத் திரைமறைவிலிருந்த அச்செல்வக் குழந்தையை வெளிப்படக் கண்டு மனமகிழ்ச்சியடைந்து, இளஞ் சூரியோதயம்போல இந்தப் புத்திரன் இவ்விடத்தி லுதயஞ் செய்தது சிவாநுக்கிரகமே யல்லது வேறல்லவென்று வியப்படைந்து, சோதிட சாத்திரங்களில் வல்லமையுள்ள பெரியோர்களைக் கொண்டு ஒப்பற்ற செல்வங் கல்வி வெற்றி முதலிய அதிர்ஷ்டங்கள் உடனாஞ் செய்கின்ற சாதக பலனைக் குறித்துத் தியாகராஜப் பெருமானது திருவருளால் வந்ததுபற்றி அக்கடவுளின் திருப்பெயர் கொண்டு வீதி விடங்க னென்னும் நாமகரணமும், அன்னப் பிராசனம் சௌள

முதலான சடங்குகளும் மிகுந்த விபவமாகவும் வேதயுக்தமாக வும் அததற் செய்யத்தக்க பருவங்களில் செய்வித்தும், அந்தப் புதல்வனை வாச நீராட்டுவித்தும், இனிய வுணவுகளை யூட்டு வித்தும், பொன்னாலும் இரத்தினங்களாலுஞ் செய்த பூஷணங் களைப் பூட்டுவித்தும், மார்மேலுந் தோள்மேலும் மடிமேலும் வைத்து வைத்து முத்தாடியும், திருந்தாத குதலைச் சொற்க ளைக் கேட்டு மகிழ்ந்தும், கற்பக விருக்ஷத்தின் கனியைக் கே ட்பினும் அந்தக் கனியே தருவித்துக் கொடுத்தும், சிறிய விளை யாடல்களைச் செய்யக் கண்டு களித்தும், கற்புள்ளவள் கண வனை யுபசரிப்பதுபோல உபசரித்தும்; படிப்பில் ஆசையை வைத்தவன் பாடத்தைப் பாராட்டுவதுபோலப் பாராட்டியும், தன்னை யுயர்ந்தவனுக்க நினைத்தவன் தருமத்தை வளர்ப்பது போல வளர்த்தும். முன் சிறுமையடைந்து பின் செல்வத்தைப் பெற்றவன் அச் செல்வத்தைப் பாதுகாப்பது போலப் பாது காத்தும் புத்திர சம்பத்தினால் வரும் பயனை யடைந்தவரா யிருந்தார்.

இந்தப்படி இணையில்லாத செல்வப் பெருக்கத்தில் வளர் க்க வாழை யிளங் குருத்துப்போல வளர்ந்து வருகின்ற புத் திரனுக்கு ஐந்தாம் வயதில் அட்சராப்பியாசம் செய்வித்து ஏழாம் வயதில் சகல தேசத் தரசர்களுக்குந் தெரிவித்து, நகரை யலங்காரஞ் செய்வித்து, பத்மராகம் கோமேதகம் வயிரம் வைடூரியம் முதலான இரத்தின கசிதமான கலியாண மண்டபத்தில் வேத வேதாங்கங்களில் வல்லவரான பிராமணர் களும் சாபாநுக்கிரக சாமர்த்தியமுள்ள தபோதனர்களும் ஆசீர் வதிக்கவும், மன்னர் மண்டலீகர் பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்த னர் அமைச்சர் உறவினர் சிநேகர் முதலானவர் கண்டு களி க்கவும், சுமங்கலைப் பெண்கள் சோபனம் பாடவும், பேரி சங் கம் மிருதங்க முதலான மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கவும், நல்ல சுப முகூர்த்தத்தில் வேதவிதிப் பிரகாரம் உபநயன கலி யாணமும் சகல வேதாகம சாஸ்திரங்களிலும் வல்லமையுள்ள ஆசாரியரைக் கொண்டு வித்தியாரம்பமுஞ் செய்வித்தார். சில நாள்களுக் குள்ளே வீதி விடங்க னென்னும் அப்புத்திரனை வன் வேதங்கள், சாஸ்திரங்கள், புராணங்கள், ஸ்மிருதிகள்,

இதிகாசங்கள் முதலான கலைகளில் ஆசிரியனைப பார்க்கிலும் எண்மடங்கு வல்லமை யுள்ளவனாகி; யானையேற்றம், குதிரை யேற்றம், ரதாரோகணம், வில்வித்தை, வாள்வித்தை, இந்திர ஜாலம், மகேந்திரஜாலம் முதலான ஸமஸ்த வித்தைகளையுங் குறைவறக் கற்றுகொண்டு, ஆதிசேடனைப்போல் அறிவும், காமனைப்போல் கட்டழகும், ஆண்சிங்கம்போல் ஆண்மையும், மதயானைபோல் நடையும், மார்த்தாண்டன்போல் வாய்மையும், கற்பக விருக்ஷம்போல் கொடையு முடையவனாய்; சிவபக்தி, சிவகாருண்ணியம், பொறுமை, அன்பு, ஆசாரம், ஒழுக்கம், ஊக்கம், சாந்தம், சற்சன நேய முதலான நற்குணங்களுடன் உயிர்க்கு முடிவு நேரிடினும் உண்மையே பேசுவதும், உறுதியே சொல்லுவதும், இன்சொல்லே கூறுவதும், இதமே செய்வதும், பயனுள்ள காரியங்களையே பாராட்டுவதும், பிராமணர் தவத்தோர் முதலான பெரியோர்களைக் கண்டால் அன்போடும் அச்சத்தோடும் எதிர்கொண்டு தலையால் வணங்கி வாயால் வாழ்த்துவதுமாகிய நற்செய்கைகளை யுடையனாய், மாதா பிதாக்களது மனக்குறிப்பறிந்து அவரிச்சையின்வழி நடந்து மகிழும்படி செய்து இளமைப் பருவத்திற்றானே எல்லா மறிந்தவனென்று கண்டோர் கொண்டாடவும் கேட்டோர் மனங்களிக்கவும் இளவரசு பட்டத்துக்குத் தகுந்த பருவமடைந் திருந்தான்.

அப்படி யிருந்த நாள்களில் ஒரு நாள் அவ்வீதிவிடங்க னென்னும் இராஜபுத்திரன் தன் பருவத்துக் கொத்த இராஜகுமாரர்களும் மந்திரி குமாரர்களும் சூழ்ந்து வர, தன் பிதாவாகிய மனுச்சோழருடைய சமுகத்துக்கு வந்து, பிதாவினது திருவடிகளுக்கு அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாகத் தண்டனிட் டெழுந்து தோத்திரஞ்செய்து உடம்பொடுக்கியும் கைகட்டியும் வாய் புதைத்தும் எதிரே நிற்க, அப்போது மனுச்சக்கரவர்த்தியானவர் நெடுநாள் பிரிந்திருந்த கன்றினைக்கண்ட பசுவைப்போலவும் இடந்தெரியாதிருந்த புதையலை யெதிர்ப்படக் கண்டவனைப் போலவும் கண்கள் களிகூரக்கண்டு உள்ளமும் உடலும் பூரித்துத் தமது இரண்டு கைகளாலுந் தழுவி யணைத்தெடுத்து, மடிமேல் வைத்து, உச்சிமோந்து முதுகைத் தடவி, எனக்கு நெடுநாளாக விருந்த மனக்குறையைத் தவிர்த்து இம்மை மறு

மைப் பயனைக் கொடுக்கும்படி பிறந்த அருமையாகிய அமிர்த த்தை யொத்த என் புத்திரனே! உன் மனதில் ஏதோ வொரு எண்ண முண்டானதாகத் தோன்றுகின்றது; அவ்வெண்ணம் இன்னதென்று வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டார். அதுகேட்ட வீதி விடங்கன் மூன்றுலகத்திலுங் கேடில்லாத கீர்த்தியை நாட்டிய பெருந் தன்மையுடைய தேவரீரைப் பிதா வாகப் பெற்ற அடியேனுக்கு எண்ணங்கொள்வதற்கு என்ன குறை யிருக்கின்றது? நமது குலதெய்வமாயும், இஷ்டதெய்வ மாயும் கமலாலயத்தி லெழுந்தருளிய தியாகராஜப் பெருமா னைத் தரிசித்து வரவேண்டு மென்னும் எண்ண மொன்றுமாத் திர முண்டு. இவ் வெண்ணம் இடையூறில்லாமல் நிறைவேறு ம்படி தேவரீர் திருவுள்ளங்கொள்ளவேண்டு மென்று விண்ண ப்பஞ் செய்தான்.

அதுகேட்டு அரசனானவர் சர்வ வல்லமையுள்ள சயம்பு வாயும், கருணைக் கடலாகிய கடவுளாயும், பிள்ளைக் கலி தீர்த்த பெருமானாயும் விளங்கிய தியாகராஜப் பெருமானைச் சேவிப்ப தற்குத் தடை யுண்டோ? தனக் கிணையில்லாத தருமமூர்த்தி யைத் தரிசிக்க வேண்டுமானால் தடுப்பவர் யார்? புண்ணியந் தேடப் புத்திரன் தொடங்கினால், தந்தை தடைசெய்வானோ? நானே கற்பிக்கவேண்டிய நல் விஷயத்தை நீயே தெரிந்து செய்யத் தொடங்குவது நான் பூர்வஞ் செய்த புண்ணிய மல்ல வோ? பிள்ளைதேடும் புண்ணியம் பிதாவுக்கு முண்டென்று பெரியோர் சொல்வது பிழைபடா தென்பதை நானறியேனோ! நெல் முதலான பயிருக்கு நீர் விடுவோரையும், குருடர்க்குக் கோல் கொடுப்போரையும், இரவில் வந்தவர்க்கு இடங்கொடுப் போரையும், அஞ்சி வந்தடுத்தவர்க்கு அபயங் கொடுப்போரை யும், தாகங் கொண்டோர்க்குத் தண்ணீர் கொடுப்போரையும், பசிகொண்டு பரிதபிப்போர்க்கு அன்னங் கொடுப்போரையும், சேற்றில் விழுந்து திகைக்கின்றோர்க்குக் கை கொடுப்போரை யும், ஆற்று வெள்ளத்தில் அகப்பட்டோரைக் கரையேற்றுவோ ரையும், சத்திரங் கட்டித் தருமஞ் செய்வோரையும் தடுத்தா லும் குருதரிசனம் சிவஞானி தரிசனம் சிவதரிசனம் செய்வோ ரை ஒருவரும் தடுக்கப்படாது. ஆகலால் புத்திரனே! உன்

க்கு வேண்டிய சிறப்புகளுடன் சுகமாகப்போய் ஆண்டவனைத் தரிசனஞ் செய்து சிவஞானமுந் தீர்க்காயுளும் பெற்று வருவா யென்று கட்டளை யிட்டார். அந்தக் கட்டளையை அன்புடன் தலை மேற்கொண்டு வணங்கி விடை பெற்று, மாதாவி னிடத் திற் போய்ப் பத்தியுடனே பணிந்தெழுந்து கைகூப்பி நின்று, அநேக விரதங்களை யனுஷ்டித்து அடியேனைப் பெற்றெடுத்து, கண்களை யிமைகள் காப்பனபோற் காத்து வளர்த்த தாயே! அடியேன் தெய்வ சிகாமணியாகிய தியாகராஜப் பெருமானைத் தரிசனஞ் செய்யவேண்டும்; இதற்குத் தந்தையாருடைய சம் மதம் பெற்றுக் கொண்டேன்; இனி யுமது உள்ளமும் ஒரு மித் தருளவேண்டுமென்று குறையிரந்து கொண்டான். அது கேட்ட தாயானவள் உருக்கத்துடன் மனமகிழ்ச்சி கொண்டு, முக மலர்ந்து முலைகளிலிருந்து பால் பீரிடவும், கண்களில் ஆசை நீரரும்பவும் தன்னருமைத் திருமகனை நோக்கி, இறை வனையும் என்னையும் நற்கதியிற் சேர்க்கவந்த நாயகமே!. நாங் கள் முன்செய்த தவப்பயனாலே கிடைத்த முத்தமே! எங் கள் வருத்தமெல்லாந் தீர்க்கவந்த மாணிக்கமே! கல்வியிற் சிற ந்த கண்மணியே! சுந்தரவடிவமுள்ள சூரியனே! சாந்த குண முள்ள சந்திரனே! பேரறிவுடைய பிள்ளாய்! நெடுநாளாகப் பலவிதமான தருமம், தானம், தவம் முதலியவற்றைச் செய்தும் பெற்றுக்கொள்ளாமல், தியாகேசர் சந்நிதிக்கு நடந்து அந்தக் கடவுளின் அநுக்கிரகத்தால் உன்னைப் பெற்றுக்கொண்டோம்.

அப்படிப்பட்ட பெருங்கருணையுள்ள பெருமானை நீ தரிசிக்க வேண்டுவது அடுத்த காரியந்தான்; ஆதலால், நீ போய்க் கண் குளிரக் கண்டு தரிசித்து, உபநயன முதலான மங்கலக்கோலங் கண்ட எனது கண்கள் மணக்கோலமுங்கண்டு களிப்படைய வேண்டுமென்று எண்ணியிருக்கிற என்னெண்ணம் விரைவில் முடியும்படி ஒருவரத்தையும் பெற்றுவரக்கடவாயென்று விடை கொடுத்தாள். அவ்விடையைப் பெற்றுக்கொண்ட வீதிவிடங் கன், தன் அரண்மனைக்கு வந்து தயிலம், சந்தனம், கஸ்தூரி, பால், தயிர், நெய், பழம் முதலான அபிஷேக திரவியங்களும்; மாணிக்கமாலை, மரகதமாலை, முத்துமாலை, பவளமாலை, பொன் மாலை, வச்சிரமுடி, இரத்தினகுண்டல முதலான திருவாபரண

ங்களும்; கொன்றைமாலை, தும்பைமாலை, வில்வமாலை, சண்பக மாலை, முல்லைமாலை, மல்லிகைமாலை முதலான திருமாலைக ளும்; வெண்பட்டு, கோசிகப்பட்டு, பீதாம்பரம் முதலான திரு வாடைகளும்; மற்றும் வேண்டிய திரவியங்களெல்லாமுந் தியா கேசர் கோவிலுக்குக் காரியக்காரர்கள் வசத்தில் முன்னதாக அனுப்புவித்து, பின்பு தான் மஞ்சனச்சாலையில் வாசநீராடி வெ ண்பட்டுடுத்துச் சிவத்தியானத்துடன் திருநீறுதரித்துத் திலக மணிந்து; கிரீடம், குண்டலம், கண்டசரம், வாகுவலயம், பதக் கம், சரப்பளி, கடகம், ஆழி, பொற்பூணுநூல், பொன்னரை ஞாண், உதரபந்தனம், வீரகண்டை முதலான பூஷணங்களும் பூண்டு,ஜோதிமயமான பீதாம்பர வுத்தரியம் மேலேதரித்து,நவ ரத்தின மிழைத்த வொரு பொற் பிரம்பைக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டு, அரண்மனைவாசலைவிட்டு வெளியேபுறப்பட்டு,வேத பாரகராகிய வேதியர் முதலானவர்களுக்குப் பலபல தானங்கள் செய்து, மனோவேகமும் பின்னடையத்தக்க வேகமான நடை யுள்ள நான்கு குதிரை கட்டிய மகா மேருவைப்போல உயர்வு ள்ள ரத்தினகசிதமாகிய ரதத்தின்பேரில் ஆரோகணித்துக்கொ ண்டனன். அப்போது வேதவேதியர், மீமாம்சகர், தார்க்கீகர், வையாகரணிகள்,சோதிடர்,ஆயுள்வேதியர்,வேதாந்தியர், ஆகம சித்தாந்திகள், புராணிகர், சமயசாத்திரப் பிரசங்கிகள் முத லான வித்தியாவல்லவர்களும்; மந்திரி, பிரதானி, தானாபதி முதலான காரியத்தலைவர்களும்; சிநேகர், உறவினர், புரோகிதர் முதலானவர்களும்; மன்னர், மண்டலீகர், பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் முதலான அரசர்களும் தங்கள் தங்கள் பெரு மைக்குத்தக்க வாகனங்களிலேறிச் சூழ்ந்து சென்றனர். நெற்றி ப்பட்டம் கிம்புரி முதலான அணிகள் சூட்டி அலங்கரிக்கப் பெற்ற மதயானைகள் கர்ச்சித்துச்சென்றன; முத்துக்குஞ்சம், முத்துவடம், முத்துவாளி, கிண்கிணிமாலை, பொற்கலனை முத லான அணிகளா லலங்கரிக்கப்பெற்ற வலியுள்ள குதிரைகள் கனைத்துச் சென்றன ; வீரபட்டம், வீரசங்கிலி, வீரகண்டை முதலான அணிகளை யணிந்த வீரர்கள் ஆரவாரித்துச் சென்ற னர்; மங்கலப்பாடகர் பாடினர்; வந்தியர் மாகதர் புகழ்ந்தனர்; மங்கல மங்கையர் வாழ்த்தினர் ; நாடகக்கணிகையர் நடனஞ்

செய்தனர். பட்டாங்கு படிக்கவும், கட்டியங் கூறவும், அஷ்ட மங்கலங்களை யேந்திச் சுமங்கலிகள் சூழ்ந்துபோகவும், வெள்ளை வட்டக் குடைகள் நிழற்றவும், வெண்சாமரை வீசவும், மயிற் குஞ்சங்கள் சுழற்றவும், பூந்தட்டேந்தவும்; பேரிகை, தம்பட் டம், தக்கை, உடுக்கை, சச்சரி, தாளம், மத்தளம், தாரை, சின் னம், மல்லரி, சங்கம், எக்காளம், ருத்திரவீணை, நாரதவீணை, தும்புருவீணை, இராவணஸ்தம், கின்னரி, புள்ளாங்குழல் முத லான தோற்கருவி, துளைக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுக் கருவி, நரம்புக்கருவி என்கின்ற ஐவகையானும் முப்பத்திர ண்டு வாத்தியங்களு முழங்கின; தேரிற் கட்டிய மணிகளி னோசை கணீர் கணீரென்று சத்தித்தன; ஆடுகின்ற மாதரது அடிகளிற்பூண்ட சிலம்போசை கலீர்கலீரென்று ஒலித்தன; சகலமங்கலசம்பிரம ஆடம்பரங்களுடன் மாளிகைகளின் வாயி ல்கள்தோறும் மலர்ப்பந்தரிட்டு மணிமாலைகள் தூக்கி, வாழை கமுகுகள் நாட்டி, மெழுகிக்கோலமிட்ட திண்ணைகளிற் பூரண கலசங்களும், பொற்பாவைகளும், முளைப்பாலிகைகளும், முக விளக்குகளும், வெண்சாமரைகளும், இணைக்கயல்களும், கண் ணாடிகளும், பூந்தட்டுகளும், மங்கலமாகவைத்து அலங்கரித்து, பரிமளதிரவியங்களைக் கலந்த பனிநீர்தெளித்துத் தூளி யெழு மியாமல் தளஞ் செய்தும், ஆடல்பாடல் முதலான விநோதங் களைக்கொண்டும் வீதி விளங்கியது. அவ்வீதியினிடத்துத் தே வேந்திரன் தியாகராஜ தரிசனஞ் செய்யப் போவதுபோல அவ் வீதி விடங்க னென்னும் இராஜகுமாரன் தேரை நடத்தினன்.

அப்பொழுது இரதி, இந்திராணி முதலான தேவ மாதர் களை யொத்த அவ்வீதியிலுள்ள ஸ்திரீ ஜனங்களெல்லாம் அப் புத்திரனைக் கண்டு, மணமுள்ள மலரை வண்டுகள் சூழ்ந்தது போலவும், இனிய சுவையுள்ள தேனை யீக்கள் சுற்றியதுபோல வுஞ் சூழ்ந்து கொண்டனர். அம்மாதர் கலை நெகிழ்ந்தும், கை வளை சோர்ந்தும், கண்ணீர் ததும்பியும், குழலவிழ்ந்தும், கொ ங்கைகள் விம்மியும், பசலைபோர்த்தும் மையலடைந்த மனத்த வர்களாய், கரும்பை வில்லாகவுடைய காமனைப் பார்க்கிலும் எண்மடங்கு அழகுடைய இளவரசே ! கன்னிகைப் பருவமுன்

ளவளே நான், என்மேற் கடைக்கண் செய்யாயோ வென்றும், எழுதப்படாத சுந்தர வடிவமுள்ள இளங் காளையே ! புருஷர் முகம் பாராத பூவையே நான், என்னைப் புணர்ந்து போகாயோ வென்றும், கண்களுக்கு நிறைந்த கட்டழகனே! காவலழியாத காரிகையே நான், என்னைக் கலந்து போகாயோ வென்றும், சுபலக்ஷணங்கள் நிறைந்த சுந்தரவடிவனே! கலியாண மில்லாத கன்னிகையே நான், என்மேற் கருணைசெய்யாயோவென்றும், மனுச்சக்கரவர்த்தி பெற்ற மத யானையே! சிறுவய துள்ளவளே நான், என்னைத் திரும்பிப் பாராயோ வென்றும், அதிசயிக்கத்தக்க அழகனே! நிறையழியாத நேரிழையே நான், சற்றே நின்று போகாயோ வென்றும் இந்த ராஜ புத்திரனுக்கு வீதிவிடங்கனென்று பேரிட்ட பெரியோர்க்கு அனந்ததரம் அடிக்கடி தெண்டனிட்டாலும் போதாதேயென்றும் தம்மிற்றாமே பேசி மனதுருகித் தம்மை மறந்தார்கள். சில மாதரோ வாச முள்ள தயிலம்பூசி மணமுள்ள மலர்மாலை சூழ்ந்து வாழைப் பூ விதழ்போல வகிர்ந்து குயில்முகம் போல முடியிட்டுப் பளிங்குச் சிமிழ்க்குள்ளிருந்து தோன்றுகின்ற பருத்த நீலக்கல்போல் தாவள்யமான தலைச்சாத்துக்கு ளிருந்து சிறுகித் தோன்றுகின்ற குடுமியும், பார்க்கின்றவரது பார்வைக்கு இன்பந் தருகின்ற தோற்றமும், மாறாத மலர்ச்சியும், மனோரஞ்சிதமான அழகும், குளிர்ச்சியும் ஒளியும்பெற்றுச் செந்தாமரைமலர்போல் விளங்கும் முகமும், கருமைமிகுந்து செம்மை கலந்து காருண்ணியந் ததும்பி இங்கிதமறிந்து சிறிதேயிமைத்து மனோரம்மியமாய் மலர்போன்று நீண்ட கண்களும், ஒளி கொண்டு உயர்ந்து நீண்ட நாசியும், குண்டலமணிந்து நீண்டு அகன்ற செவியும், திரிபுண்டரந் தரித்துத் திலதந்தீட்டி அழகு பெற்று அகன்று உயர்ந்த நெற்றியும், பவளம்போற் சிவந்து திரண்ட உதடும், முல்லையரும்புகள் போலச் சிறுத்து நெருங்கியொளிவீசும் பற்களும், குறுகி மென்மையாகிச் சிவப்பேறிய நாவும், கண்டசர முதலான ஆபரணங்களை யணிந்து வலம்புரிச் சங்குபோல் திரண்டகண்டமும், மத்தளம்போலத் திரண்டு மந்தரமலைபோலஉயர்ந்து கண்டோர் கண்களையுங் கருத்தையுங் கட்டுகின்ற சுகந்த மாலையணிந்த வெற்றியுள்ள தோளும், வீணைத் தண்டுபோல நீண்டு தாழ்ந்து

கடக மணிந்த கையும், தாமரைமலர்போற் சிவந்து மிருதுவாகி மழைபோற் சொர்ணம் பொழிகின்ற முன்கையும், விளக்க மிகுந்து பதக்கமுதலானவை யணிந்து களப கஸ்தூரிகள் பூசிக் கண்ணாடிபோல அகன்று மலைபோல வுயர்ந்த மார்பும், சிறுத் துயர்ந்த வயிறும், ஆழ்ந்து அழகுபெற்ற உந்தியும், யானைத்துதி க்கைபோன்று திரண்ட தொடையும், கட்டந் தோன்றாது தசைகொண்டு செழிப்புள்ள முழங்காலும், திரண்டு நீண்ட கணைக் காலும், தாமரை மலர்போன்று வீரகண்டை யணிந்த கால்களும், வரம்பு கடவாத வடிப்பமுள்ள வடிவமுடைய இந்த இராஜபுத்திரனைக் கண்டு களிப்பதற்கு நானென்ன தவஞ்செய் தேனோ வென்றும். இராஜ சிங்கமாகிய இந்தக் குமாரனைச் சிரு ஷ்டித்தவன் பிரமதேவனேயானால், இவனழகுக்குத் தக்க மாதி னை இனி யெங்கே உண்டுபண்ணுவானோவென்றும், இவ்வழக னது வடிவைக் கண்டால் உருகாத கருங்கல்லும் உருகுமானால் பேதைமையுள்ள பெண்கள் மனம் உருகா திருக்குமோ வென் றும், இவனது பூரண சந்திர விம்பம்போன்ற புன்னகை யொ ன்றுமே மூன்றுலகத்திலுமுள்ள பெண்களுக்கெல்லாம் பித்தே ற்றுமே யென்றும் பலவிதமாகத் தனித்தனிச் சொல்லி மோகங் கொண்டு நின்றார்கள். அவ்வீதியிலுள்ள வாலியர் வார்த்தியர் முதலான புருஷ சனங்களெல்லாங் கண்டு, ஆ! ஆ! ! இந்தப் புத்திரனே இராஜபுத்திரன், இவனுக்கு முன் மற்ற ராஜபுத்திர ரெல்லாம் இராக்ஷசபுத்திரரே என்றும்; இவன் வடிவே வடிவு, இவன் வடிவுக்குமுன் மற்றவர் வடிவெல்லாம் மரவடிவே யெ ன்றும்; இவன் கற்ற வித்தையே வித்தை, இவனுக்கு முன் மற் றவர் கற்ற வித்தை யெல்லாம் மாய வித்தையே யென்றும்; இவன் குணமே குணம், இவனுக்கு முன் மற்றவர் குணமெ ல்லாம் வில்லின்குணமே யென்றும்; இவனே இளவரசு, இவ னுக்குமுன் மற்ற இள வரசெல்லாம் பூவரசே யென்றும்; இவ னே சீமான், இவனுக்குமுன் மற்றச் சீமான்களெல்லாங் சலை மான்களே யென்றும் பேசி வியர்தோர் பலர். இவன் வீரமே வீரம், இவன் வீரத்துக்குமுன் மற்றவர் வீரமெல்லாஞ் சவ்வீ ரமே யென்றும்; இவன் யௌவனமே யௌவனம், இவன் யௌவனத்துக்கு முன் மற்றவர் யௌவனமெல்லாம் வெவ்வ

ணமே யென்றும்;இவன் பாக்கியமே பாக்கியம் மற்றவர் பாக்கிய மெல்லாம் நிர்ப்பாக்கியமே யென்றும்; இவனைப் பெற்றவரே பெற்றவர்,மற்றவரெல்லாம் பெண் பெற்றவரேயென்றும் பேசி னோர் சிலர்; இந்தக் குண ரத்தினமான புதல்வனைப் பெறுத ற்கு நமது மகாராஜனும் அவரது மனைவியாரும் என்ன நோன்பு நோற்றாரோ வென்றும், வெற்றியை யுடைய வீரசிங்கம்போ ன்ற இந்தப் புத்திரனது திருமுக மண்டலத்தில் சாந்தந் ததும்புகின்றனவே என்றும், இவனது கண்கள் கருணை பொழி கின்றனவே என்றும், இவனது வடிவில் அழகு ஒழுகுகின் றதே யென்றும் நெடுநாளாகக் கண்டு களிக்கவேண்டுமென்று எண்ணி யெதிர்பார்த்திருந்த நமக்கு இன்று தியாகராஜப்பெரு மான் திருவருளல்லவோ இந்த இராஜபுத்திரனை இவ்வீதியில் வரும்படி செய்தது? இனி அவ்வருளுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்வோமென்றும் பேசி மகிழ்ந்தோர் சிலர். இந்தப் புத்திரன் தியாகேசப் பெருமான் வரத்தினால் தோன்றினான் என்பதை இவனது அற்புதமான வடிவம் காட்டுகின்றதே யென்றும், நமதரசனுக்குச் சந்ததி யில்லாமையால் பிற்காலத்தில் உலகம் என்ன பாடு படுமோ வென்று எண்ணி இளைத் திருந்த நமது துன்பத்தை யெல்லாம் நீக்கி, இன்பத்தைக்கொடுத்த இப்புத்தி ரனுக்கு நாம் செய்யும் உபகாரம் ஒன்றுமில்லையே யென்றும், மனுச்சோழ மகாராஜனைப்போல நம்மை யெல்லாம் பாதுகா த்து வருவானென்பதற்கு வேறே அடையாளம் வேண்டுமோ! இவனிடத்திற் கருணை ததும்புகின்ற கடைக்கண்களே காட்டு கின்றனவென்றும் பலர் பலவிதமாகத் தனித்தனிச் சொல்லிக் கொண்டு சூழ்ந்து நின்றார்கள். இந்தப்பிரகாரம் அவ்வவ் வீதியி லுள்ள ஸ்திரீ ஜனங்களும் புருஷ ஜனங்களும் பார்த்துப் பார் த்துப் பலவிதமாகப்புகழ்ந்து நெருங்க வீதிவிடங்கன் தேரிலேறி ச்சென்றனன். செல்லும்போது ஒருவீதியில் தேரிலே கட்டிய குதிரைகள் தேர்ப்பாகன் வசத்தைக் கடந்து தெய்வத்தின் வசமாகி, அதிவேகமாக அத்தேரை யிழுத்துக்கொண்டு சென் றன. அத்தருணத்தில் தாய்ப் பசுவானது பின்னே வர, முன் னேவந்த அழகுள்ள ஒரு பசுங் கன்றானது "இளங்கன்று பயம றியாது" என்ற மொழிப்படியே துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு

எதிரே வந்து இராஜகுமாரனைச் சூழ்ந்து வருகிற சனத்திரள்க ளுக்குள்ளே ஒருவருமறிந்துகொள்ளாதபடி ஊழ்வினையாற்கண் மயக்கஞ் செய்வித்து, உட்புகுந்து அதிவேகமாகச் செல்கின்ற தேர்ச்சக்கரத்தில் அகப்பட்டு,அரைபட்டு,உடல்முறிந்து, குடல் சரிந்து, உயிர்விட்டுக்கிடந்தது. உடனே அந்தப் பசுங்கன்று தனது தேர்ச் சக்கரத்தில் அகப்பட்டதைக் கேட்ட வீதிவிடங் கன் இடியோசை கேட்ட நாகம்போலத் திடுக்கிட்டு, நடுநடு ங்கித் தேரிலிருந்து கீழேவிழுந்து, எண்ணப்படாத துன்பத் தோடும், பயத்தோடு மெழுந்து போய் அப்பசுங் கன்று இற ந்து கிடப்பதைக் கண்டு மதி மயங்கி, மனம் பதைத்துக் கை யுங் காலும் நடுக்கெடுத்துப் பெருமூச்சு விட்டு, உடம்பு வெய ர்த்துச் சோபமடைந்து விழுந்து, சிறிது தெளிந்தெழுந்து,கண் களிலே நீர் ஆறாய்ப் பெருக நின்று, சிவசிவா! சிவசிவா!! சங் கரா! சங்கரா!! சம்புவே! சம்புவே!! மஹாதேவா! மஹாதேவா!! தியாகராஜப்பிரபு! தியாகராஜப்பிரபு!! தே வரீரைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்று வந்த அடியேனுக்கு இப்படி ப்பட்ட இடரும் வரலாமா? நன்றி அறியாத பாவி இவன், நம் மைத் தரிசிக்கத் தக்கவனல்லனென்று திருவுளங் கொண்டுதா ேனா என்னை இந்தப் பழிக்கு ஆளாக்கியது? தேவரீரைத் தரிச னஞ்செய்ய எண்ணிவந்த அடியேன் கால் வருந்த நடந்து பய பக்தியுடனே வந்து தரிசிக்கவேண்டும், அவ்வாறு செய்யாமல், செல்வச் செருக்கினால் தேரி லேறிக்கொண்டு ஆடம்பரங்களு டன் பக்தி யில்லாது பகல்வேஷக் காரன்போல டம்பவேஷங் காட்டிவந்த அன்பில்லாத பாவியாகிய என் பிழையைக்குறித்து நோவதல்லது, என் பெருமானிடத்துக் குறை சொல்லத் தகு மோ?

இப்படிப்பட்ட பெரும் பாதகஞ் செய்யத்தானோ பிள்ளை யாகப்பிறந்தேன்! விரிந்த பாற்கடலில் விஷம் பிறந்ததுபோல் மறைநெறி தவறாத மனுவின் வம்சத்தில் எதிரற்ற பாவியாகிற நான் ஏன் பிறந்தேன்? பழி பாவங்களைக் கனவிலுங் கண்டறி யாத மனுச்சோழராகிய என்பிதாவுக்குப் பெரும் பழியைச் சும த்தத்தானா பிறந்தேன்? சிவபெருமானைத் தரிசித்துச் சீர்பெறலா மென் றெண்ணிவந்த எனக்குச் சிவதரிசனங் கிடையாது தீரா

ப்பழி கிடைத்ததே ! ஒகோ "எண்ணம் பொய்யாகும், எளிதம் மெய்யாகும்" என்கிற வார்த்தைகள் என்னிடத்திலே இன்று அநுபவப்பட்டனவே! ஐயோ! நான்கற்ற கல்வியெல்லாங் கதையாய் முடிந்தனவே; நான்கேட்ட கேள்வியெல்லாங் கேடாய் முடிந்தனவே; நான் அறிந்த அறிவெல்லாம் அவலமாய்விட்டனவே; நான் தெளிந்த தெளிவெல்லாந் தீங்காய்விட்டனவே; அரகரா! இப்படிப்பட்ட தீங்கு வருமென்று அறிந்தால் தேரிலேறேனே; பசுவைக் கொலைசெய்வதே பாவங்களி லெல்லாம் பெரும் பாவம் ! அதைப்பார்க்கிலும் பசுங்கன்றைக் கொலை செய்வது பஞ்சமாபாதகத்திலும் பதின்மடங்கு அதிகமென்று பெரியோர் சொல்லக்கேட் டறிந்திருக்கிற நான், இன்று அந்தப் பாதகத்துக்கு ஆளாகியும் உயிரை விடாமல் உடலைச் சுமந்திருக்கிறேனே; இளங்கன்று எதிரே வரவும்அதைப்பாராமல்அதன்மேல் தேரை நடத்தியது செல்வச் செருக்கல்லவோ வென்று உலகத்தோர் பழிக்கும் பழிக்குத்தான் உடம்பெடுத்தேன்; நான் புத்திபூர்வமாக எள்ளள வாயினும் அறிந்திருப்பேனுனல் இப்படிப்பட்ட அபாயம் நேரிட வொட்டேன். என்னசெய்வேன்! என்ன செய்வேன் ! ! மனுச்சோழர் காலத்தில் அவர் புத்திரன் ஒரு பசுங்கன்றைக் கொன்று னென்னும் பழிமொழியை உலகத்தில் நிலைபெற நாட்டினேனே; நீதிதவுறாது உலகத்தை யெல்லாம் ஆளுகின்றமனுச்சக்கரவர்த்தியென்னு மகாராஜனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்கும்படியிருந்த நல்வினை இப்போது பேயாகப் பிறப்பதற்குத் தக்க தீவினையாய்விட்டதே; இந்தப்பிறப்பிலே இப்பழியை யேற்றுக்கொள்வதற்கு முன்பிறப்பில் என்ன பாவஞ் செய்தேனே ? தூய்மை யுள்ள சூரிய குலத்திற்கு ஆதியாகிய மனுவென்பவரும் அவர் வழிக்குப் பின்வழியாகத் தோன்றிய குலோத்துங்க சோழர், திருநீற்றுச் சோழர், காவிரிகரைகண்ட சோழர், மனுநீதிச் சோழர், இராஜேந்திர சோழர், ராஜசூடாமணிச்சோழர், ராஜராஜ சோழர், உறையூர்ச் சோழர், மண்ணளந்தசோழர், கங்கை கொண்ட சோழர், தேவர் சிறை மீட்ட சோழர், மரபு நிலைகண்ட சோழர், எமனைவென்ற சோழர், சுந்தரச் சோழர், மெய்ந்நெறிச் சோழர் முதலான என் மூதாதைகளான முன்னோர்க ளெல்லாம் தீமையைச் சேராது செங்

கோல்நடத்தி யடைந்த கீர்த்தி இக்காலத்தில் ஒடுக்கப்படாத பழியைச் சுமந்த என்னால் மறைந்துபோகும்படி நேரிட்டதே; ஐயோ! இதை எண்ணும்போது நான் குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக் காம்பானேனே; மர பழிக்கவந்த வச்சிராயுதமானேனே; கன்றுக்குப் பாலூட்டாதவனைக்கண்டாலும் பாவமென்று சொல்லுகிற பெரியோர்கள், சேங்கன்றைத் தேர்க்காலி லிட்ட என்னைக் குறித்து என்ன சொல்வார்கள்!

இந்தக்கன்று எங்கே பிறந்ததோ! எங்கே வளர்ந்ததோ! எங்கே போக வெண்ணியதோ! இங்கே வந்து இறக்க நேரிட்டதே! சுந்தரமுள்ள இக்கன்று இறந்ததைக் கண்ட எனக்கே யிவ்வளவு துக்க முண்டாயிருக்கின்றதே! இதை ஈன்ற தாய்ப் பசு கண்டால் என்னபாடுபடுமோ! இச்செய்தியை யென் பிதாவானவர் கேட்பாரானால் எதாய் முடியுமோ! வார்த்தைமாத்திரத்திலே பழியென்று சரசஞ் செய்கின்றவர்களையுந் தண்டிக்கின்ற தந்தையார் திருமுகத்தில் தகுதியல்லாத பழியைச் சுமந்து தண்டனைக்காளாகிய நான் எவ்வாறு விழிப்பேன்! இனி இவ்வுலகில் பழிக்காளாகி உண்டுடுத்து உலாவி உயிர் வைத்திருக்க மாட்டேன். இன்றே என் னுயிரை யிழந்து விடுகிறேன் என்று பலவிதமாகப் பரிதபித்து, துக்கசமுத்திரத்தி லழுந்திக் கரைகாணாதவனாகி நின்றபோது உடன் சூழ்ந்துவந்த அந்தணர் அமைச்சர் முதலானோர் ராஜகுமாரனைப் பார்த்துத் தாங்களும் விசன மடைந்தவர்களாய், ஓ விவேகமுள்ள வீதிவிடங்கனே! நீர் என்ன கெடுதி நேரிட்டதென்று இப்படிப் பிரலாபிக்கின்றீர்! அந்தப் பசுவின் கன்றை நீர்கொல்லவேண்டுமென்று கொன்றீரோ! அல்லது அந்தக் கன்று தேர்க்காலில் அகப்படுவதை அறிந்தும் அஜாக்கிரதையா யிருந்தீரோ! அக்கன்று ஓடிவந்ததைச் சூழ்ந்திருந்த நாங்கள் ஒருவரும் அறியோமே! நீரெப்படியறிவீர்! அது கர்மவசத்தாலே யெல்லார் கண்களிலும் மண்ணைத்தூவி வலியவந்து மடிந்ததே! அதற்கு நீரென்னசெய்வீர்! மிருகஜாதிகளிலே உயர்வுள்ள பசுவின் கன்று இறக்க நேரிட்டதே யென்று எண்ணியெண்ணிச் சோர்ந்துபோகின்றீர்! ஆனால் அதற்கென்ன செய்வோம்! பொன்கத்தியென்று கழுத்தரிந்து

கொள்ளலாமோ! இதனால் நமக்குப் பழி பாவம் ஒன்று மில்லை, ஆயினும் இதுபற்றி யுமது மனது அலைபாய்ந்து அவலங் கொள்ளுகின்றபடியால் வேதத்தில் விதித்திருக்கின்ற பிராயச்சித்தங்களுள் இதற்குத் தக்கது எதுவோ அதைக்கேட்டறிந்து செய்து கொள்ளலாம். நீர் சித்தங் கலங்காமல் தேறி லேறு மென்று சொன்னார்கள். அது கேட்ட வீதிவிடங்கன் நடுவாகப் பேசுகின்ற நல்லோர்களாக் விருந்தும் காலவேற்றுமையால் கருத்து வேறுபட்டு முக நட்பாகப் பேசி முகந் தடைக்கின்றவர்கள் போற் சொன்னீர்கள்; ஆ, தென்ன ஆச்சரியம்! பூர்வம் எங்கள் வம்சத்தில் சிபிச்சக்கரவாத்தி என்பவர் ஒருவர், ஒருவேடன் துறத்திக்கொண்டு வரப் பயந்து அடைக்கலமாகப் புகுந்த புறுவுக்கு அபய ஹஸ்தங் செய்து, பின்பு அவ்வேடன் வந்து புறுவைக் கேட்டு வழக்கிட்டபோது அந்தப் புறுவுக்கு ஈடாகத் தமது சரீரத்திலுள்ள மாமிசத்தையெல்லாம் அரிந்தரிந்து தராசில் வைத்தும் நிறைகாணுமலிருக்க அது கண்டு தாமும் அந்தத்தராசி லேறினார். அவர் பட்சி ஜாதிகளில் சாமானியப் பிறவியாகிய புறுவின் உயிர்க்கொலைக்கே அஞ்சித் தம் முடம்பைக் கொடுத்தது மன்றி உயிரையுங் கொடுத்தாரானால், அப் பட்சி ஜாதிகளில் விசேடப்பிறப்பாகிய கருடன் முதலான வுயிர்களினிடத்து எப்படிப்பட்ட காருண்ணியமுள்ளவராயிருக்கவேண்டும்? அதனினும் உயர்ந்த மிருக ஜாதிகளில் எவ்வகைப்பட்ட கிருபை யுடையவரா யிருக்க வேண்டும்? அதனினும் அம்மிருக ஜாதிகளில் விசேடமாகிய பசுக்களிடத்தில் எப்படிப்பட்ட இரக்கமுள்ளவரா யிருக்கவேண்டும்? அதனிலும் பசுவின் கன்றுகளிடத்தில்எவ்வகைப்பட்ட தயைவுள்ளவரா யிருக்கவேண்டும்? அப்படிப்பட்டவருடைய வம்சத்தில் நான்பிறந்தும் இன்று வீதியில் வரும்போது யாரோ பயங்காட்டித் துரத்த அதனால் நடுங்கி என்னெதிரே அடைக்கலமாகத்துள்ளியோடிவந்த இந்தப் பசுங்கன்றை அபயாஸ்தங் கொடாமல் அநியாயமாகத் தேர்க்காலில் அகப்பட்டிறந்துபோகச் செய்தேனே! இப்படிப்பட்ட என்னை என்னசெய்தாற் றீரும்! என்னை இதற்குத் தக்கபிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளும்படிசொன்னீர்களே. எங்கள் வம்சத்திலிருந்த அரசர்கள் இரக்கத்துடன் நீதிதவறாது அரசுசெலுத்திவந்த இர

மத்தையும், என்பிதாவாகிய மனுச்சோழர் நடுநிலைமை தவறா மல் எவ்வுயிர்களையும் தம்முயிர்போலப் பாதுகாத்து வருகின்ற முறைமையையும், அரசர்க்குக் கோபூசைசெய்வது கடனென்ற வேத வாக்கியத்தையும், அரசர் பசுக்களுக்கு யாதொரு குறை வும் நேரிடவொட்டாமல் மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் விருத்தி செய்விக்க வேண்டுமென்கிற பெரியோர் வாக்கியத்தையும் ஐயோ! எங்கே அனுப்பிவிட்டு இங்கே பிராயச்சித்தஞ் செய்து கொள்ளுவேன் என்று துயரத்துடன் சொல்லினன். அது கே ட்ட அவ்வந்தணர் முதலானவர்கள் வாராய் ராஜ புத்திரனே! நாங்கள் முகத்துக் கிச்சையாக முன்னொன்று பேசிப் பின்னொ ன்று சொல்லுகின்றவர்களல்லம்; நெடுநாளாக எங்களுடன் பழகியிருந்தும் எங்கள் சுபாவம் இன்னம் உமக்கு நன்றாகப் புல ப்படவில்லையென்று தோன்றுகின்றது. உலகந் தலைகீழாகு மா னாலும் உள்ளபடி சொல்லுவோமே யல்லது புதிதாகத் தொடு த்துப் பொய் பேசமாட்டோம். நாங்கள் சொல்லும் வார்த்தை யில் நம்பிக்கைவைத்துக் கேட்கக்கடவீர். அந்தப் பசுங் கன்று ஒருவர் துறத்த அதனால் பயந்து அடைக்கலமாகவேண்டுமென் கிற அறிவோடு உமக்கெதிரே ஓடிவந்ததல்ல; அல்லது தானே துள்ளிக் குதித்து ஓடிவந்தது மல்ல; அதை இன்னவிடத்தில் இன்ன காலத்தில் இன்னபடி யிறக்குமென்று விதித்திருந்த அதன் தலை விதியே அதனைத் துறத்திக்கொண்டு வந்து தேர்க் காலில் அகப்படுத்திச் சிதைத்துவிட்டது; அதன் விதி யப்படி யிருக்க நீர் வீணாக விசனப்படுவதில் என்னபலன்! "கும்பகோ ணத்துப் பள்ளன் கொள்ளைகொண்டு போகத் தஞ்சாவூர்ப் பார் ப்பான் தண்டங்கொடுத்தான்" என்னும் பழமொழிபோல அத னுயிரை விதி கொள்ளைகொள்ள உம்முயிரைத் தண்டங்கொடு ப்பதேன்! நீர் ஒன்றுக்கும் அஞ்சாமல் தேரிலேறுமென்று சொ ன்னார்கள்.

அதுகேட்டு ராஜ புத்திரன், சிவதரிசனஞ் செய்ய வெண் ணித் தேரிலேறும்போதே கால்தவறியும் இடதுதோளும் இடது கண்ணும் துடித்துங் காட்டிய உற்பாதங்களை ஆலோசியாமல் புறப்பட்ட என் மதியை நினைத்துத்தான் துயரப்படுவேனே! அரசர் குலத்திற் பிறந்தும் என்னை இழிகுலத்தார் செய்யும்

செய்கையைச் செய்வித்த என்விதியை நினைத்துத்தான் துயர ப்படுவேனோ! மாசில்லாத சூரியகுலத்துக்கு மாசுண்டாகும்படி செய்ததைக் குறித்துத் துயரப்படுவேனோ! பிதாவுக்குப் பழிசும த்தப் பிள்ளையாகப் பிறந்ததைக் குறித்துத் துயரப்படுவேனோ! இந்தக் கன்று இறந்ததை நினைத்துத்தான் துயரப்படுவேனோ! இக்கன்றின் இறப்பைக் கண்ட தாய்ப் பசு துக்கப்படுமென் பதை நினைத்துத் துயரப்படுவேனோ! நானொருவன் எதற்கெ ன்று துயரப்படுவேன்! என்ன செய்வேன்! செய்யத்தக்க தொ ன்றும் இன்னதென்று அறியேனே! ஆயினும் "முற்ற நனைந்தா ர்க் கீரமில்லை" என்பதுபோல முழுதும் பழிப்பட்ட எனக்கு இனி யென்ன துக்கமிருக்கின்றது! இனிப் பெரியோர் சொல் கடக்கப்படாதென்பதுபற்றி உமது சொற்படியே இதோ இரத த்தில் ஏறுகின்றேன்; என்னை யெப்படிப் புனிதனாக்கவேண்டு மோ அப்படிச் செய்து கடைத்தேற்றுவது உங்களுக்கே கட னென்று சொல்லி யேறி,இரதத்தை வந்தவழியே திருப்பிவிட்டு ப் பிராயச்சித்த மறிந்து செய்விக்கத்தக்க பெரியோர்களிடத்து க்குப் போயினான்.

இந்தப் பிரகாரம் இராஜ குமாரன் போனபின்பு, இறந்து விட்ட அக்கன்றை யீன்ற தலையீற்றுப் பசுவானது தன் கன்று துள்ளிக் குதித்தோடிய வழியே போய், அந்தக் கன்று கீழே விழுந்து கிடப்பதைத் தூரத்தே கண்டவளவில் குலைகுலைந்து, நடுநடுங்கி, புத்தி மயங்கி, ஒன்றுந் தெரியாமற் சூறைக்காற்றில் அகப்பட்ட துரும்பைப்போற் சுழன்று சுழன்று ஓடிச் சமீபத் தில் வந்து, உடல் சிதைந்துங் குடல்சரிந்தும் உயிர்விட்டுக் கிட ப்பதைப்பார்த்துச் சோர்ந்து விழுந்து, பிரக்கினைதப்பிப் பிணம் போற் கிடந்து, பின்பு சற்றே தெளிந் தெழுந்து, பெருமூச்சு விட்டு, அந்தக்கன்றைச் சுற்றிச் சுற்றிக் கோவென்றலறி யலறி, அதனுடம்பை முகர்ந்து முகர்ந்து, "இதென்ன தீவினையோ! இதென்ன இந்திரசாலமோ! இதென்ன விபரீதமோ! வாலசை த்துக் கால் விசைத்து எனக்குமுன் துள்ளி யோட இப்போது பார்த்தேனே! இத்தனை விரைவில் இப்படிப்பட்ட இடியிடிக்கு மென்று எள்ளளவு மறியேனே! காவிரி முதலான தீர்த்தயாத் திரை செய்தும், சிதம்பரமுதலான ஸ்தலயாத்திரை செய்தும்,

திருக்கோயில்களிலுந் திருவீதிகளிலுமுள்ள புல் முதலானவை களை வாயினாற் களைந்து திருப்பணி செய்தும், புல் மேயாமலும் நீர் குடியாமலும் நெடுநாள் விரதங் காத்தும் உன்னைப் பெறப் பட்டபாடு தெய்வம் அறியுமே ! அவ்வளவு பாட்டையும் அவல மாக்கிப் போட்டு, சேங்கன்றே ! என்னைத் தெருவில் விட்டா யே! உன்னைப் பெறுகிறதற்கு நோற்ற நோன்புகளால் வந்த இளைப்பு இன்னும் ஆறவில்லையே ! இதற்குள் இப்படிப்பட்ட ஆறாத பெருநெருப்பை அடிவயிற்றில் வைத்தாயே! இந்தத் துக்கத்தை இனி யெந்த விதத்தினாற் சகித்துக்கொள்ளுவேன்! "பாவிக்குப் பாக்கியந்தக்காது" என்பதற்குச் சரியாகப் பளிங்கு போன்ற நிறமும், பால்வடிகின்ற முகமும், சிறுத்துத் திரண்ட திமிலும், கடைந்தெடுத்தது போன்ற கால்களும், வாழைச் சுருள்போன்று வளர்ந்த வாலும், சித்திரக்கன்றுபோன்று சுப லக்ஷணங்களைப் பெற்ற வடிவமுடைய நீ நிர்ப்பாக்கியமுள்ள எனக்குத் தக்காமற் போய்விட்டாயே! உன்னுடைய சுந்தரமு ள்ள வடிவத்தைக் கண்டாற் காமதேனுவுங் கட்டி யணைத்து முகங் குளிர்ந்து முத்தங் கொள்ளுமே! நானுன்னைப்பற்றி யல்ல வோ உயிர்தரித்து உலகத்தி லுலாவி யிருந்தேன் ! இன்னும் ஒருதரம் உன்னழகிய முகத்தைக்கண்டு, என் மடிசுரந்து, பால் சொரியக் காண்பேனோ ! ஐயோ ! உன்னை ஆயிரங் கன்றுகளி லும் அழகுள்ள கன்றென்று கண்டோர் சொல்லக் களிப்புடன் கேட்ட என் காதுகளால், இன்று இளங் கன்றை யிறக்கவிட்டு மலட்டுப் பசுப்போல் வருந்துகின்றதே யென்று பலரும் பழி த்துப்பேசுகின்ற வார்த்தையை யெவ்வாறு கேட்பேன் என்று எண்ணி எண்ணி மனமழுங்கி இளைப்படைந்து, மூர்ச்சித்து, மறுபடியுந் தெளிந்து, இறந்துகிடக்கின்ற கன்றினுடம்பையுற்று ப்பார்த்து, இரதத்தின் சக்கரம் ஏறுண்டு இரத்தஞ் சொரிய அழுந்திக்கிடக்கின்ற வடுவைக்கண்டு, "ஓகோ! என் ஏழை மதி யால் ஏதோ ஒரு சொற்பமான அபாயத்தால் விழுந்திறந்ததெ ன்று எண்ணி யிரங்கினேனே ! இவ்வடுவைப் பார்க்கும்போது தேர்ச்சக்கரம் ஏறுண்டு உடல் சின்னப்பட்டு இறந்ததாகத் தெரிய வருகின்றதே! ஆ! ஆ! உனக்கு இப்படிப்பட்ட பெரிய அபாயம் வந்து சம்பவிக்கும்படி நானென்ன பாவஞ் செய்தே

ளே! குழந்தாய் ஓ! நீதேர்க்காலில் அகப்பட்டபோது எப்படிப் பயந்தாயோ! என்ன நினைந்தாயோ! எவ்வாறு பதைத்தாயோ! உயிர்போய் உடல் குழம்பிக் கிடக்கின்ற வுன்னைப் பார்க்கப் பார்க்கப் பெற்ற வயிறு பற்றி யெரிகின்றதே என்று கண்ணீர் விட்டுக் கதறி, அழுதழுது, புரண்டு புரண்டு, விம்மி விம்மி, வெதும்பி வெதும்பிப் பெருமூச்சுவிட்டுக் கீழேவிழுந்து மெய்ம் மறந்து கிடந்து, பின்பு எழுந்து "என் கன்றினைத் தேர்க்கா லில் அழுத்திக்கொன்ற காருண்யமில்லாத கண்மூடியைக் கண் டால் என்னிரண்டு கொம்புக்கும் இரையாக்காது விடுவேனோ! மைந்தரைப் பெறாத மலட்டுத்தன முள்ளவர்களும் இப்படிச் செய்யத் துணிவுகொள்ளார்களே! ஆ! இது செய்யத் துணிந்த வன் இன்னுமென்ன செய்யத்துணியான்!" என்று வெம்பியும், "துன்பஞ் செய்விக்குந் துஷ்டர்களுக்கும், கொலை செய்கின்ற கொடுந் தொழிலோர்க்கும் இடங் கொடாத இந்நகரம், இன்று வலியற்ற உயிர்களை மாய்த்துவிடுகின்ற வஞ்சகர்க்கும் இடங் கொடுத்ததே! ஐயோ! இதில் அரச னில்லையோ! நீதி யில் லையோ! நெறியில்லையோ! இதென்ன அநியாயமோ!" வென்று முறையிட்டு, தன் கன்றை யிழந்ததனு லுண்டாகிய துக்கத் தைச் சகிக்கமாட்டாததாய் வருந்தி, "நமக்கு நேரிட்ட துக்க த்தை நமது இறைவராகிய மநுச்சோழரிடத்திற் சென்று குறி ப்பித்து நிவர்த்தி செய்துகொள்ளுவோம்" என்றெண்ணி, அக் கன்றைப் பசுந் தழைகளால் மூடிவைத்துக் கண்ணீர்சொரிந்து கதறிக்கொண்டே மநுச்சக்ரவர்த்தியின் வாயிலில் வந்து, குடி களுக்குக் குறைவு நேரிட்டால் அதை அரசனுக்கு அறிவிக்கும் படி அவ்வரண்மனை வாயிலில் கட்டியிருக்கிற ஆராய்ச்சி மணி யைத் தன்கொம்பினுல் மிகுந்த விசையோடும்வலியோடும் அடி த்தசைத்தது. அப்படி யசைத்தபோது அந்த நகரத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் "ஒருகாலத்திலாயினுங் கேட்டறியாத ஆரா ச்சி மணியினது ஓசையை யின்று நூதனமாகக் கேட்டோம், என்ன விபரீதமோ!" வென்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொ ள்ள, அந்த மணியிலிருந்து காதமட்டுங் கேட்கக் கணீரென்று ஓசை யுண்டாயிற்று. அவ்வோசையைச் சபாமண்டபத்தில் மந்திரி முதலானவர்கள் சூழச் சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிரு

ந்த மனுச்சக்கரவர்த்தியானவர் கேட்டு, மாதர்கள் காலிலணிந்த சிலம்போசை கேட்ட மாதவர் போலவும், அழுகுர லோசை கேட்ட அந்தணர் போலவும், சண்டை யிரைச்சலைக் கேட்ட சற்சனர் போலவும், புலிமுழக்கங் கேட்ட புல்வாய் போலவுந் திடுக்கிட்டு, திகைப்படைந்து, சிங்காசனத்தி லிருந்து பெருங் காற்றால் அடியறவிழுந்த பனைமரம்போலக் கீழேவிழுந்து, மூர் ச்சை யடைந்து, சிறிது நேரஞ் சென்று தெளிந் தெழுந்து, உடல் நடுங்கி, உள்ளம் பதைத்து, உயிர் சோர்ந்து, நாவுலர் ந்து, கண்கலங்கி, நடைதள்ளாடி, அதிவேகமாக அரண்மனை வாசலுக்கு வருமுன், வாயிற் காப்போர் அரசனுக் கெதிரே அஞ்சி யஞ்சி வந்து, அடியில் விழுந்தெழுந்து, "ஆண்டவரே! அரண்மனை வாயிலில் கட்டி யிருக்கிற ஆராய்ச்சி மணியை ஒரு தலையீற்றுப் பசுவானது தன்கொம்பினால் அடித்து ஓசையுண் டாக்கியது" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அது கேட்டு அரசன் விரைவில் வந்து, அவ்வாராய்ச்சி மணியின் அருகே உடல் மெலிந்து, முகஞ்சோர்ந்து, கண்ணீர்சொரிந்து, கதறி நிற்கின்ற பசுவைக் கண்டு, சாவியாய்ப் போன தன் பயிரைக் கண்ட தரித்திரனைப்போல் மனம் நைந்துநைந்துருகி, நொந்து நொந்து வருந்தி, "ஐயோ! சாதுவான இந்தப் பசுவுக்கு என்ன துன்பம் நேரிட்டதோ! இதன் குறையை யின்னதென்று மதித் தறிந்துகொள்ள வல்லமை யில்லாதவனாக விருக்கின்றேனே!" என்று பதைத்துத் தம்மருகில் அச்சத்துடன் நிற்கின்ற அமைச் சர்களைப் பார்த்து, "எனக்குப் புகழும் புண்ணியமும் மேன் மேலும் வருவிக்கின்ற உங்கள் மந்திரித்துவம் நன்றாக விருந் தது! உங்கள் அஜாக்கிரதையினா லல்லவோ இந்தப் பசுவுக்கு ஏதோ வொருகுறை நேரிட்டது!" என்று கோபித்துப்பார்க்க, அதுகண்டு அச்சங்கொண்ட மந்திரிகளுள், அப்பசு துயரப்படு வதற்குக் காரணம் இன்ன தென்று முன்னே அறிந்தும் அரச னிடத்திற் சொல்வதற்கு அஞ்சி யிருந்த ஒரு மந்திரியானவன் "இனி இதை நாம் மறைத்துவைத்தாலும் வேறொருவரால் வெளிப்படுமாதலால், நாமே அறிந்தமட்டில் அறிவிப்போம்" என்றெண்ணி, அரசனை வணங்கி, "தலைவனே! உமது புத் திரன் இன்று ஏறிப்போன இரதத்தின்சக்கரத்தில் இளங்கன்று

றொன்று எதிரே குதித்து வந்து அகப்பட்டு இறந்துவிட்டது; அந்த க்கன்றை யீன்ற இந்தப் பசுவானது ஆறுத் துயர் கொண்டு ஆராய்ச்சி மணியை யசைத்தது" என்று சொன்னான். அச்சொல்லானது வெந்தபுண்ணில் வேலுருவியதுபோல், மணியொலி கேட்டு வருந்தி யிருந்த செவிகளினுள்ளே சென்றுருவிச் சுழுக் கிட்டு வெதுப்ப விழுந்து, விஷந் தலைக்கேறினாற்போல வேதனை யடைந்து, அஞ்சுபுலனும் அறிவுங் கலங்கிப் பஞ்சப் பிராணனும் பதைபதைத் தொடுங்க, பேச்சு மூச்சில்லாமற் சோர்ந்து கிடந்து, அருகி லிருந்த அமைச்சர்கள் செய்த சாந்தோபசாரத்தால் சோர்வு நீங்கி, அப்பசுவை யடிக்கடிப் பார்த்துப் பார்த்து, கண்ணீர் கடல் வெள்ளம்போல் பெருகவும், நெருப்பில்விட்ட நெய்யைப்போல் நெஞ்சம் உருகவும் "ஐயோ! இந்தப்பசுவுக்கு இப்படிப்பட்ட துக்க முண்டாவதற்கு நானே முக்கிய காரணமாக விருந்தேனே" தன் கன்றுக்கு அபாயமொன்று மில்லாதிருக்கினுஞ் சுபாவத்திலே காணுந்தோறுங் கதறி யுருகுகின்ற அன்பினையுடைய இந்தப் பசுவானது தன் கன்று இறந்து கிடக்கின்றதைக் கண்டபோது எப்படி யுருகியதோ! என்ன பாடு பட்டதோ! கன்று சமீபத்திலிராமல் சற்றே தூரத்திலிருக்கினும், பார்த்துப் பார்த்துப் பதைக்கின்றதும், அம்மா அம்மா என்று அலறுகின்றது மாகிய சுபாவச் செய்கைகளை யுடைய பசுவானது, கன்றிறந்து கண்மறைவிற் கிடக்கின்றதை எண்ணி எண்ணி எப்படிப் பதைக்கின்றதோ! ஐயோ! அடிக்கடி யலறுகின்றதே! புலி முதலான துஷ்ட மிருகங்களி லொன்று எதிரிடுமானால் முன்சென்று தன்னுயிரைக் கொடுத்தாயினுங் கன்றி னுயிரைக் காக்கவேண்டு மென்னுங் கருத்துள்ள பசுவுக்கு இறந்தக் கன்றை யெதிர்கண்டபோது எப்படி உயிர் பதறியதோ! சிவ சிவா! சிறுகன்று தேர்க்காலில் அகப்பட்ட போது எப்படித் துடித்ததோவென்று எண்ணுந்தோறும் என்னுள்ளம் பகீரென்று பதைக்கின்றதே! இந்தப்பசுவானது குள்ளனைக்கொண்டு ஆழம்பார்க்க வந்ததுபோலவும், பேயைத் தெய்வமென்று பிள்ளை வரங் கேட்க வந்தது போலவும், கொல்லையான் காட்டியைக் கூலி கேட்க வந்ததுபோலவும், விழலி னிடத்து நிழலுக்கு வந்ததுபோலவும் என்னைக்கொண்டு தன் துய

ரைத் தீர்த்துக்கொள்ள எண்ணியல்லவோ இவ்வாராய்ச்சிமணி யை அசைத்து இவ்விடத்து நிற்கின்றது! இதற்கு என்ன செய் வேன்! எமன் கையிலகப்பட்ட உயிர் எந்தவிதத்தாலுந் திரும் பாதென்று உலகத்தார்சொல்லும் உறுதியானவார்த்தை வீண் போக, முன்னொருகாலத்தில் நமது நகரத்தில் ஓரந்தணனின்ற சிறுவன் அகாலத்தில் மரணமடைய அதுபற்றி யவ்வந்தணன் துயர்கொண்டு தமது சமூகத்தில் வந்து "சிவநெறி திறம்பா மற் செங்கோல் செலுத்துகிற வுமது காவலைக் கடந்து அகால த்திலே அந்தகன் வந்து, இரவும் பகலுந் தவஞ் செய்து யான் அருமையாகப் பெற்ற ஒரு பேறான புத்திரனை உயிர் கொண்டு போனானே; தலைவனே! இதுதகுமோ!"வென்று முகமும் மன முஞ் சோர்ந்து முறையிட்டுக்கொள்ள, அது கேட்டு மனமுருகி நொந்து, சிவபெருமான் திருவடியன்றி மற்றொன்றிலும் மனம் வையாத தமது வல்லமையால் எமலோகத்திலிருந்த உயிரை மீட்டுக்கொண்டு வந்து, முன்னிருந்த உடலில் விட்டு, அவ்வந் தணனை மகிழ்ச்சி செய்வித்து, அன்று தொட்டு எமனைத் தாமு ள்ளவரையிலும்தமதுநகரத்திலும் நாட்டிலும் வரவொட்டாமற் செய்த என் குலமுதல்வராகிய சைவச்சோழரைப்போல, அவ் வளவு பெரிதான காரியஞ் செய்யாவிடினும், இப்பசுங்கன்றின் உயிரொன்றை மாத்திரமாவதும் மீட்டுக் கொடுக்க வலியற்றவ னாகவிருக்கின்றேனே! அவமிருத்து நேரிட்டபோது சஞ்சீவ கரணி யென்னுந்தெய்வத்தன்மை யுள்ள மருந்தைக் கொடுத்து ப் பிழைப்பிக்கச் செய்த என் குலத் தலைவர்களிற் சிலர்போல் அம்மருந்தையாயினும் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்க தவஞ் செய்தே னோ! தமது அஜாக்கிரதையினால் பிற வுயிர்க்குக் கெடுதி நேரி ட்டபோது அது பொறாமல் தம்முயிரை விட்டுவிட்ட சில அர சர்களைப் போல என் அஜாக்கிரதையினால் நேரிட்ட இப்பசுங் கன்றின் முடிவைக் கேட்டறிந்த நான், உயிரையாயினும் விட் டேனோ! அன்னிய தேசத்தரசர் குற்றஞ்செய்தோரைக்கொலை செய்தாரென்று கேட்டாலுங் குற்றம் வந்த தென்ன, கொலை செய்த தென்ன வென்று குலை நடுங்குகின்ற நல்லோர்கள் மர பிற்பிறந்த நான், குற்றம் வரவுங் கொலைசெய்யவும் அரசு செலு த்தி, அந்த நல்லோர்க ளியல்புக்கு நாண முண்டாகத்தானோ

வீட்டின் வாயிலில் வெள்ளெருக்குப் பூத்ததுபோலத் தோன்றி னேன்! நாம் அர சாட்சி செய்ய ஏற்பட்ட நாள்தொட்டு இந் நாள்வரையிலும் எவ்வுயிரும் எவ்விதத்திலும் யாதொரு குறை யும் இல்லாமல் வாழ்ந்து மகிழ்ந் திருக்க, நீதியுடன் முறை தவ றாது செங்கோல் செலுத்திவரும்படி சிவானுக்கிரகம் பெற்றே மேயென்று, ஒரு நாழிகைக்குமுன் வரையிலும் எனக்கு உண் டாயிருந்த மனக்களிப்பையெல்லாம் மண்ணிற் கவிழ்த்தேனே! நாமும் பழி பாவங்களுக்குப் பயந்தே அற நெறி தவறாது அரசு செலுத்தி வருகிறோம்; "பழய தரித்திரனுக்குப் பணங் கிடைத் தது" போல நமக்கும் சிவானுக்கிரகத்தால் ஒரு சிறுவன் பிறந் தான், அவனும் கற்றவர் மகிழக் கல்வி கேள்விகளில் நிறைந்து பண்பும் பருவமும் உடையவனானான், இனி நமக் கென்ன குறை என்று எண்ணி எண்ணி யிறுமாப் படைந்தேனே! புத் திரப் பேறுபெற்றுப் புனிதனானேனென்று பூரித்திருந்தேனே! நமது புத்திரன், இளவரசுப்பட்டத்திற்கு ஏற்றவனானான், இனி க் கல்யாணஞ் செய்விப்போமென்று கனவு கண்டிருந்தேனே! நமது புத்திரன் நற்குணங்களை யுடையவனாக விருக்கின்றான், பெற்றெடுத்த நமது பேர்கொண்டு வருவானென்று மநோராச் சியம் பண்ணி மகிழ்ந்திருந்தேனே! இளங் கன்று எதிர் வரவுங் கண்கெட்டுக் கருத்தழிந்தவன்போலத் தேரை நடத்தித் தீராப் பழிபூண்டானே! ஐயோ! இவன் என் செங்கோலைப் பிடிக்கத் தக்க செல்வப்பிள்ளை யாகாமல் தென்னம் பிள்ளை யானானே! சிவதரிசனஞ் செய்யப்போகிறவன் தேரூர்ந்தேபோகப்படாது; அவ்வாறு போயினும் நாற்புறத்திலும் நடப்போர்களை விலக் கும்படி ஆள்விலக்கிகளைவிட்டு, முன்னே பரிக்காரர் வரவு குறி த்துப்போகப் பின்னே மெல்லெனத் தேரை விடவேண்டும்; அப்படிச் செய்யாமல் பாலியப்பருவம் பயமறியாதென்பதற்குச் சரியாகப் பரபரப்பாகத் தேரை நடத்திப் பசுங்கன்றைக் கொன் றானே! ஐயோ! இவன் கல்வி யறிவுள்ளவனாக விருந்தும் அறி வழிந்து, அரசன் பிள்ளையாகாமல் அணிற்பிள்ளை யானானே! கொடிய பாதகங்களி லெல்லாங் கொலைப் பாதகமே தலைமை யென்று வேத முதலாகிய கலைகளில் தான் படித்தறிந்தான், சான்றோர் சொல்லவுங் கேட்டறிந்தான். அப்படி யறிந்திருந்

தும் அப்பாதகஞ் சேரவொட்டாமல் தன்னைக்காத்துக்கொண்டு பட்டப் பிள்ளையாகாமல் பழிப்பிள்ளையானானே! ஐயோ! புதல்வனைப் பெற்றால் புண்ணியம் பெறலாமென்றெண்ணிய எனக்கு மலடாயிருந்தாலும் வாழ்வுண்டென்று நினைக்கும்படி நேரிட்டதே! நான் நெடுநாளாகத் தியாகராஜப்பெருமானைவேண்டிக்கொண்டது இப்படிப்பட்ட பெரிய பழிக் காளாகிய பிள்ளையைப் பெறத்தானோ! பிள்ளை யென்ன செய்யும்! பெருமான் என்ன செய்வான்! "மாதா பிதாக்கள் செய்தது மக்களுக்கு" என்னும் பெரியோர்வார்த்தையின்படி நான்செய்த தீவினையே என்புத்திரனுக்கு நேரிட்டதென்றுநினைத்து, என்னைவெறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றாலும், இந்தப் பிறப்பில் என் புத்தியறிந்து ஒரு தீங்குஞ் செய்ததில்லையே! இந்தப் பிறப்பிலில்லாவிட்டாலும் முற்பிறப்பிலே நல்லோர் மனத்தை நடுங்கச்செய்தேனோ! வலிய வழக்கிட்டு மானங் கெடுத்தேனோ! தானங்கொடுப்போரைத் தடுத்து நின்றேனோ! கலந்த சிநேகரைக் கலகஞ் செய்தேனோ! மன மொத்த நட்புக்கு வஞ்சகஞ் செய்தேனோ! குடி வரி யுயர்த்திக் கொள்ளைகொண்டேனோ! ஏழைகள் வயிறு எரியச் செய்தேனோ! தருமம் பாராது தண்டஞ் செய்தேனோ! மண்ணோரம்பேசி வாழ்வழித்தேனோ! உயிர்க் கொலை செய்வோர்க்கு உபகாரஞ் செய்தேனோ! களவு செய்வோர்க்கு உளவு சொன்னேனோ! பொருளை இச்சித்துப் பொய் சொன்னேனோ! ஆசைகாட்டி மோசஞ்செய்தேனோ! வரவுபோக்கொழிய வழியடைத்தேனோ! வேலையிட்டுக் கூலி குறைத்தேனோ! பசித்தோர்முகத்தைப் பாராதிருந்தேனோ! இரப்போர்க்குப் பிச்சை இல்லையென்றேனோ! கோள் சொல்லிக் குடும்பங் கலைத்தேனோ! நட்டாற்றிற் கையை நழுவவிட்டேனோ! கலங்கியொளித்தோரைக் காட்டிக்கொடுத்தேனோ! கற்பழிந்தவளைக் கலந்திருந்தேனோ! காவல்கொண்டிருந்த கன்னியை யழித்தேனோ! கணவன்வழி நிற்போரைக் கற்பழித்தேனோ! கருப்ப மழித்துக் களித்திருந்தேனோ! குருவை வணங்கக் கூசி நின்றேனோ! குருவின் காணிக்கை கொடுக்க மறந்தேனோ! கற்றவர்தம்மைக் கடுகடுத்தேனோ! பெரியோர் பாட்டிற் பிழைசொன்னேனோ! பக்ஷியைக்கூண்டில் பதைக்க அடைத்தேனோ! கன்றுக்குப் பாலூட்

டாது கட்டிவைத்தேனோ! ஊன்சுவை யுண்டு உடலை வளர்த்தேனோ! கல்லும் நெல்லுங் கலந்து விற்றேனோ! அன்புடையவர்க்குத் துன்பஞ்செய்தேனோ! குடிக்கின்ற நீருள்ள குளத்தைத் தூர்த்தேனோ! வெய்யிலுக் கொதுங்கும் விருக்ஷத்தை யழித்தேனோ! பகை கொண்டு அயலோர் பயிரை அழித்தேனோ! பொதுமண்டபத்தைப் போயிடித்தேனோ! ஆலயக்கதவையடைத்து வைத்தேனோ! சிவனடியாரைச் சீறி வைதேனோ! தவஞ்செய்வோரைத் தாழ்வுசொன்னேனோ! சுத்தஞானிகளைத் தூஷணஞ் செய்தேனோ! தந்தைதாய் மொழியைத் தள்ளி நடந்தேனோ! தெய்வத்தை யிகழ்ந்து செருக்கடைந்தேனோ! இன்னும் என்னபாவஞ் செய்தேனோ! இன்னதென்றறியேனே! ஐயோ! இந்தப் பசுவின் சோர்ந்த முகத்திற் கண்ணீர் ததும்புகின்றதைக்கண்ட என் கண்களை, நுங்கு சூன்றெடுப்பதுபோலப் பிடுங்கி யெறியேனோ! இதன் கன்றை யுன்புத்திரன் தேர்க்காலில் ஊர்ந்து கொன்றானென்று சொல்லக் கேட்ட என் செவிகளைச் செம்பு நீருருக்கிவிட்டுச் செவிடாக்கேனோ! இந்தப்பசு ஆராய்ச்சிமணியினால் தன் குறையை யறிவித்த நாழிகைதொட்டு இந்நாழிகைவரையிலும் அக்குறையைத்தீர்ப்பதற்குவேண்டிய உறுதிமொழியைச் கூறாதிருக்கிற என்நாவைச் சூடுள்ள நெருப்பாற் சுடுவேனோ! இதற்குத் துன்ப முண்டாக்கினவன் இன்னானென்று அறிந்தும், அவனை இன்னுந் தண்டனை செய்யாது தாழ்த்திருக்கின்ற என் கைகளைக் கத்தியைக் கொண்டு கண்டித்து விடேனோ! இதன் கன்றைப் பிழைப்பிப்பதற்குத் தக்க நன் முயற்சியைத் தேடி, நாலு திக்குகளிலும் நடவாத என்காலைக் கோடரிகொண்டு குறுக்கே வெட்டேனோ! இதன் மெலிவை யடிக்கடி கண்டும் வற்றி யொடுங்காத மல பாண்டமாகிய என்னுடம்பை வாளாயுதங்கொண்டு மடித்துக்கொள்ளேனோ! இதன் பரிதாபத்தையும் நமக்கு நேரிட்ட பழியையும் எண்ணியும் உருகி யழியாத வுள்ளத்தை வலிய விஷத்தை விட்டு மாய்த்துவிடேனோ! நிலையிலாவுயிர்க்கஞ்சி இவைகளில் ஒன்றுஞ் செய்யா துயிர் வைத்திருக்கின்றேனே! என்ன செய்வேன்! "பாவிக்குத் தீர்க்காயுள்" என்பதற்குச்சரியாகப் பெரும் பாவியாகிய என் னுயிர், தனக்குத் தானேயும் போகின்ற தில்

லையே! "நல்ல பூஜாபலத்தினால் தெய்வபக்தியுடன் செங்கோல் செலுத்தி வருகின்றான் மநுச் சோழன்" என்று மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் புகழ்ந்தபுகழெல்லாம் பொய்யாய்ப் போய்விட்டனவே; நான் அப்புகழை வேண்டினவனல்ல, ஆதலால் அது போகட்டும்; உயிரினும் ஒன்பது பங்கு அதிகமாகத் தேடிவைத்த புண்ணியமும் போகின்றதே!.ஆ! நான் நீதி தவறாது அரசுசெய்கின்றேனென்பதை நினைத்தால் எனக்கே ஏளனமாக விருக்கின்றதே! சேங்கன்றைத் தெருவிற் சிதைக்கவும் ஒருமித்திருந்த என் செங்கோலை அளவுகோ லென்பேனோ! அஞ்சனக்கோலென்பேனோ! எழுதுகோலென்பேனோ! ஏற்றக்கோலென்பேனோ! கத்திரிக்கோ லென்பேனோ! கன்னக்கோ லென்பேனோ! குருடன்கோ லென்பேனோ! கொடுங்கோ லென்பேனோ! துலைப்பக்கோ லென்பேனோ! துலாக்கோ லென்பேனோ! மரக்கோ லென்பேனோ! வைக்கோ லென்பேனோ! அல்லது இன்று இறந்த பசுங் கன்றாகிய பிரேதத்தைப் புரட்டிச் சுடுகின்ற பிணக்கோ லென்பேனோ! என்னகோலென்றுதா னெண்ணுவேன்! இளங்கன்றைக் கொலைசெய்யச் சம்மதித்திருந்த என் ஆக்கினா சக்கரத்தைக் கிரகசக்கர மென்பேனோ! அல்லது இச் சேங்கன்றைச் சிதைத்த தேர்ச் சக்கரமென்பேனோ! என்ன சக்கரமென் றெண்ணுவேன்! இந்தப் பசுவின் கன்றுக்கு அபாயம் நேரிடக் காத்திருந்த என்காவலைச் சிறு பெண் காக்கின்ற தினைக்காவ லென்பேனோ! குருடன் காக்கின்ற கொல்லைக்காவ லென்பேனோ! புல்லாற் செய்த புருடன் காக்கின்ற புன்செய்க் காவ லென்பேனோ! வரும்படி யில்லான் காக்கின்ற வாயிற் காவலென்பேனோ! பயிரைக் காக்கவைத்த பண்ணைக் காவலென்பேனோ! வேலைவேண்டிக் காக்கின்ற வெறுங்காவ லென்பேனோ! அல்லது இக்கன்றை அடக்கஞ் செய்யக் காத்திருக்கின்ற அரிச்சந்திரன் காவலென்பேனோ! என்னகாவ லென்றுதா னெண்ணுவேன்! என்ன செய்வேன்! ஐயோ! இப்படிப்பட்ட பாவியாகிய என்னை மநுவென்று பேரிட்டழைப்பது காராட்டைவெள்ளா டென்றும், அமங்களவாரத்தை மங்களவாரமென்றும், நாகப்பாம்பை நல்லபாம் பென்றும் வழங்குகின்ற வழக்கம் போன்ற தல்லது,

உண்மை யல்லவே! இனி, இப்பசுங் கன்று உயிர்பெற் றெழுந் திருப்பதற்கு உபாயம், என் புத்திர னுயிரையே யன்றி யென் னுயிரையும், என் மனைவியா ளுயிரையும், என்னரசாட்சியையும், எனக்கு உரித்தாகிய மற்றெல்லாப் பொருள்களையுங் கொடுத்து விட்டால் நேரிடுமென்று சொல்வாருண்டானால், இதோ கொடுத்து விடுகிறேன்.. அவ்வாறு சொல்வாரு மில்லையே! இதற்கு நேரிட்ட துக்கமும், எனக் கிதனு லுண்டாகிய துயரமும் எப்படித் தீருமோ! இப்படியென் றறியேனே! என்ன செய்வேன்! என்று பலவிதமாகப் பரதவித்திருந்தார்.

இந்தப்பிரகாரம் பரதவித்து வருந்துகின்ற மநுச் சக்கரவர்த்தியை அருகிலிருந்த அமைச்சர்கள் நோக்கிக் கை குவித்துத் தொழுது நின்று "ஓ மநுநீதி தவறாத மஹாராஜனே! விதிவசத்தாலே வலிய வந்து மடிந்த இளங்கன்றைக்குறித்து நீர் துன்பப்படுவது உயிர்களிடத்து உமக்குள்ள காருண்ணியத்துக்கு இயல்பேயென்று எண்ணி, இதுவரையும் எதிரொன்றுஞ் சொல்லாது சும்மா இருந்தோம்; இனிக் காரியக் கெடுதியில் வாய் மூடிக்கொண் டிருப்பது மந்திரிகளுக்கு அழ கல்ல வென்றபடியால், நாங்கள் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டருளவேண்டும். உமது புத்திரன் ஜீவகாருண்ணியமே தேகமாகக்கொண்டவன். தான் பூமி யதிராது எந்தச் செந்துக்கள் எதிர்வந்து ஆபட்டுக் கொள்ளுமோவென்று, கீழ்நோக்கி அஞ்சி யஞ்சி மெல்லென நடக்கின்ற போது, வேறோர் அதிர்ச்சியினால் நடுங்கிச் சிற்றெறும்புகள் விரைவாக வூர்ந்து போகின்றதைப் பார்த்து, திடுக்கிட்டு, ஓகோ என்னபாவம்! இந்த உயிர்களுக்கு நடுக்கமுண்டாக நடந்தோமே யென்று எண்ணி, முகஞ்சோர்ந்து, பிரமைகொண்டு நிற்க நாங்கள் அநேகமுறை பார்த்திருக்கின்றோம். அப்படிப்பட்ட கிருபையுள்ளவன், இந்தக் கன்றை அசாக்கிரதையினால் கொன்றானென்று எண்ணுவதற்கு இடமில்லை. அன்றியும் அவனுடன் சூழ்ந்துபோன பிராமணர் முதலானோர்களுக்கும், தேரைச் சூழ்ந்துபோன எங்களுக்கும், தேர்க்கு முன் னடந்த ஜனங்களுக்கும், தெருவில் நின்று பார்த்திருந்த பிரஜைகளுக்கும் இலேசமுந் தெரியாதபடி அக்கன்று மாயமாகக் குதித்து வந்து, மடிந்ததென்று சொன்னார்கள். அன்றியும், தேர்க்கு

முன்னே யானைவீரர், குதிரைவீரர் முதலானோர் அணியணியாக வியூகம் வகுத்ததுபோல நெருங்கிப் போக, விருது பிடிப்போர், எச்சரிக்கை சொல்வோர், கட்டியங் கூறுவோர், பட்டாங்கு படிப்போர், சோர்வு பார்ப்போர், ஆள் விலக்குவோர் முதலானவர்கள் நடக்க, இத்தனைபேரையுங் கடந்து, தேர்க்குச் சமீபத்திற் சிங்கக்குட்டியா யிருந்தாலும் வரமாட்டாது. இதுவேகோல் பிடித்தவனைக் கண்டால் கூப்பிடு தூரம் ஓடுகின்ற இயல்பையுடைய இளங்கன்று; இந்தக் கன்று அந்தக் காவலையெல்லாங் கடந்து தேர்க்குச் சமீபத்தில் எதிரே துள்ளி யோடி வந்ததென்றால் இந்திரசாலமென்றுதான் எண்ண வேண்டுவதாக விருக்கின்றது! ஆதலால் அக் கன்றை அதன் விதியே இப் படிப்பட்ட ஆச்சரிய மரணஞ் செய்வித்ததன்றி உமது புத்திரன் செய்வித்ததல்ல; இந்தக் காரியம் இப்படி யிருக்க, புத்திரன் கொன்றானென்று அவனை நோவதும், அவனைப் பெற்றதனாற் பழி வந்ததென்று உம்மை நீர் நோவதும் எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவதுபோலவும், அம்பு செய்துகொடுத்த கருமானை நோவதுபோலவுமல்லவோ விருக்கின்றது? நீர் சகல கலைகளையுங் கற்று, கேள்வியில் மிகுந்து, அரசர்களெல்லாம் புகழ்ந்து கொண்டாடத்தக்க தன்மையை யுடையவர். உமக்கு இதுவிஷயத்தில் நாங்கள் விரித்துச் சொல்லவேண்டுவ தென்ன? இனித் துன்பப்டுவதை விட்டு, உயிர்க் கொலை தம்மை யறியாது நேரிட்டாலும், பிறர் செய்யக்கண்டாலும், அதற்குத் தக்க சாந்திசெய்துகொள்ளவேண்டுமென்றும், விதிப்படி வினை வசத்தால் நேரிட்ட இந்தக் கன்றின் கொலைக்கு முன்னிலையாக விருந்த வுமது புத்திரனையும், பெரியோர்களைக்கொண்டு இதற்குத்தக்க பிராயச்சித்தத்தை யறிந்து செய்விக்க வேண்டுவதே உமக்கு முறை" யென்றுஞ் சொன்னார்கள். அது கேட்ட மநுச்சக்கரவர்த்தி யானவர் வியர்வு, துடிப்பு, நகை முதலான கோபக்குறிகள் தோன்ற மந்திரிகளைப் பார்த்து "அமைச்சர்களே! உங்கள் நியாயம் நன்றா யிருந்தது; நீங்கள் சொல்லிய நீதி உங்களுக்கே ஒப்பாகு மல்லது தருமதேவதை சம்மதிக்குமோ! கன்றை யிழந்து வருந்துகின்ற இப்பசுவின் சஞ்சலத்தையாவது சாந்தப் படுத்துமோ? இப்படி நீங்கள் சொல்லியது என் முகத்தைக் குறித்தோ, என் புத்திர

னுயிருக்கிரங்கியோ, அல்லது உங்கள் ஜீவனத்தை எண்ணியோ, எதுபற்றியோ? உலகத்தையாளும் அரசன் ஆசைபற்றியாவது, வெகுளிபற்றியாவது, தாட்சண்ணியம் பற்றியாவது, உறவுபற்றியாவது நடுநிலையாக நியாயங் கண்டு சொல்லாமல் மாறு பட்டால், அதை மறுத்து இதுவிஷயத்தில் அரசன் நம்மைக் கொல்லுவானாயினுங் கொல்லட்டும், அவனுக்கு உறுதி கூறுவதே நமக்குக் கடனென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, நியாயங்கண்டு நடுநிலையாகச்சொல்வது மதியுடைய மந்திரிகளுக்குத்தருமமாக விருக்க, நீங்கள் அதை நினையாமல் இப்படிச் சொல்லியது என்னநினைத்தோ? சந்திர சூரியர் திசைமாறினாலும் சமுத்திரந் தடைமீறினாலும், மகாமேரு நிலைகுலைந்தாலும், மனங் கலங்காது, விவகாரங்களிற் பழுது வாராது பாதுகாக்கின்ற குணத்தையுடைய நீங்கள், இன்று நீதி யில்லாத சில குறும்பரசரைக் கூடி, அவ்வரசர் தாளியெனறால் நிர்த்தாளியென்றும், கரும்பு கசப் பென்றால் எட்டிக்காய்போற் கசப் பென்றும், தாயைக் கொலைசெய்வது தக்கதென்றால் வேதத்தின்முதற்காண்டத்தில் விதித்திருக்கின்றதென்றும், வெள்ளத்திற் கல் மிதக்குமோ வென்றால் ஆற்றில் அம்மி மிதக்கக் கண்டோமென்றும், காக்கை வெளுப்பென்றால், நேற்றைப் பொழுதில் நிற்கக் கண்டோமென்றும், கல்லின்மேல் நெல்லு முளைக்குமென்றால் கொத்தாகாயிரங் குலையாலாயிரமென்றும், கள்ளனைப் பிடிக்கலாமோ வென்றால் பிடித்தால் பெரும்பாவ மல்லவோ வென்றும், பொய் ஆயிரமட்டுஞ் சொல்லலாமோ வென்றால், ஐயாயிரமட்டுஞ் சொல்லலாமென்று விதி யிருக்கிறதென்றும், பெண்சாதியுள்ளவனுக்குப் பிள்ளை கொடுப்பது ஆரென்றால் ஐயா பெண் கொடுத்தவனே பிள்ளை கொடுக்கவேண்டு மென்றும், ஒருவன் மனையாள் மற்றொருவனைக் கூடலாமென்றால், அடக்கத்தில் ஆயிரம் பேரோடு கூடினாலுங் குற்றமில்லையென்றும், இரத்தக் கழுவில் இவனை யேற்றலாமோவென்றால், கழுவுக்குத் தக்க கனமில்லையென்றும்; என்பிள்ளையும் எச்சரிக்கைக்காரன், பிள்ளையும் ஒருவனை யொருவன் உதாசினமாகத் திட்டினாராம், இதற்கென்ன செய்யலாமென்றால், உமது சற்புத்திரன் வாய்க்குச் சர்க்கரையிடவேண்டும், மற்றவன் வாய்க்குமண்ணிடவேண்டுமென்றுஞ்

சொல்லுகின்ற துர் மந்திரிகளைப் போல நியாயம் பாராது, நயி ச்சிய வார்த்தைகளைச் சொன்னீர்கள். இது கால வேற்றுமை யென்றே யெண்ணுகிறேன். தன்னைக் கொடுத்தாவது தருமத் தைத் தேடவேண்டுமென்னும் பெரியோர் வார்த்தையைப் பிடி ப்பது சற்குணமுடையோர்க்குத் தகுதியென்றும், தாய் தந்தை யிடத்திலாயினுந் தராசுகோல்போலச்செப்பமாக நின்று தீர்ப்பு க் கொடுக்கவேண்டுவது அரசர்க்கு அவசியம் வேண்டிய சற் கருமமென்றும் எனக்கு அடிக்கடி யறிக்கையிட்ட நீங்கள், இன்று அதோகதியில் தள்ளிவிடத் தக்க அநியாயத் தீர்ப்பை யங்கீகரிக்கப் போதிக்கின்றீர்கள். இது உங்களிடத்து நேரிட்ட அவஸ்தைவசமென்றே யெண்ணுகிறேன். ஒருவரிடத்துத் தண் டனை விதிக்கும் போது எவ்வுயிர்களுந் தன் னுயிர்போ லெண் ணுவதும், எந்தப்பொருள் எந்தப்பிரகாரமாயிருந்தாலும் அந்தப் பொருளினுண்மையை யறிந்துகொள்வதும், உருவுநோக்காது அறிவை நோக்குவதும், ஊழ்வினை நோக்காது செய்வினை நோக்குவதுமாகிய இப்படிப்பட்ட இலக்கணங்களுக்குப் பொரு ந்த விதிக்கவேண்டுமென்று எனக்கு அறிவித்து வந்த நீங்கள், இன்று என்புத்திரன் இரக்கமுள்ளவனென்றும், அவன் அசாக் கிரதையினால் கொன்றதல்ல வென்றும், பழ வினையாற் பசுங் கன்று மடிந்த தென்றும், அதனால் அதற்குத் தக்க பிராயச்சித் தஞ் செய்விக்கவேண்டுமென்றும், வாதியைமாத்திரம் வரவழை த்துக்கொண்டு நடுக் கொள்ளைக் காரன் நியாயந் தீர்த்தா னெ ன்பதுபோற் சொல்லி நின்றீர்கள். ஒகோ! அமைச்சர்களே! நீங்கள் அந்நாளிலிருந்த அமைச்சர்களல்ல; இந்நாளில் என்னை க்கெடுக்க நினைத்துக்கொண்டு எங்கேயிருந்துவந்தவர்களோ வெ ன்று எண்ணுகிறேன். ஐயோ! எனக்கு இப்படிப்பட்ட அநியாய த்தைக் கற்பித்தோ இம்மை மறுமை யின்பங்களை வருவிப்பீ ர்கள்! என்றும் மீளாத சிவகதியை யடையத்தக்க உறுதிவார் த்தைகளைப் பேசிய நீங்கள், இன்று என்றும் மீளாத அவகதி யை யடையத் தக்க இழி வுள்ள வார்த்தைகளைப் பேச, எங்கே கற்றுக் கொண்டீர்களோ! ஆ! ஆ!! இந்த ஒரவஞ்சனையை யுற்று நினைக்குந்தோறும் நெஞ்சந் திடுக்கிடுகின்றதே! உங்கள் சொற் படி இது காரியத்தில் உடன் பட்டேனானால் தருமமுந் தவமும்

சலிப்படையுமே! இக்காலத்தில் எனக்கு மேற்பட்டவர்க ளில்லையென்று வழக்கழிவு செய்து வஞ்சித்துப் பேசவேனுல், காலம் போகும், வார்த்தை நிற்குமே! மநு நூலில் சொல்லிய நீதியின்படி நடத்துகின்றபடியால், மநுச்சோழன் மநுச்சோழனென்று நெடுந்தூரம் நீண்டபெயரைச்சுமந்த நான், இதற்குச் சம்மதித்தேனுல் எழுத்தறியாதவன் ஏட்டைச் சுமந்ததுபோலவும் கண்ணில்லாதவன் கண்ணுடியைச் சுமந்ததுபோலவும் வாசனை யறியாதவன் மலரைச் சுமந்தது போலவும் வீணுகவே யிந்தப்பெயரைக்கொண்டானென்று ஏழுலகத்தாரும் இகழ்ந்து பேசுவார்களே! இன்றைக்கு என் புத்திரன் செய்த இந்தக்கொடுங்கொலையாகிய பாதகத்துக்குப் பரிகாரஞ்செய்து, இலேசாக விட்டு, நாளை மற்றொருவன் இதைப்பார்க்கினும் சிறிய கொலையொன்று செய்யக்கண்டு, அவனைக்கொலைசெய்விப்பேனுனல், தரும மறியாத இவ் வரசன் 'தனக் கொன்று பிறர்க் கொன்று செய்கின்றுன்' என்று பார்த்தவர்களெல்லாம் பழித்துப் பேசுவார்களே; அல்லது "தன் வீட்டு விளக்கென்று முத்தமிட்டால் சுடாது விடாது" என்பதுபோல என் புத்திரன் செய்த கொலையென்று புத்திராபேக்ஷையால் அடக்கிக் கொள்வேனுல், அதுபற்றி வரும் பழிபாவங்கள் என்னையடையாமலிருக்குமோ? ஆதலால் இப்பசுவானது அருமையான இளங்கன்றை யிழந்து வருந்துகின்றதைத் தவிர்க்க வலி யில்லாதவனுகிய நானும், இந்தப் பசுவைப்போல நெடுநாளாக வருந்தி அருமையாகப் பெற்ற என் புத்திரனைப் பழிக்குப் பழியாகக்கொன்று வருத்தங் கொள்வதே தகுதி" என்று சொல்லினுர்.

அதுகேட்டு மனங் கலங்கிய மந்திரிகளுக்குள் ஒரு மந்திரியானவர் அரசனை வணங்கித் "தருமநெறி தவருத தலைவனே! சாவதானமாகத் தயவுசெய்து என் வார்த்தையைக் கேட்டருள வேண்டும். ஆன்மாக்களுக்கு அறிவின் உயர்வு தாழ்வுபற்றியே புண்ணிய பாவங்களும் ஏறிக் குறைந்திருக்கும் என்னுஞ் சுருதி வாக்கியத்தின்படி தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களைப் பெறுதற்கு யோக்கியமான அறிவுள்ள மனிதப் பிறவி யெடுத்த சீவர்களுக்குள் "ஆனைமதப்பட்டு அடவி யழித்தது" என்னும்நியாயம்போல மதத்தினுல் காமக்குரோதாதிகள் காரணமாக ஒருவரை யொரு

வர் கொலை செய்தாராஞல் அக்கொலைக்கு ஈடாகக் கொன்றவ ரைக் கொலை செய்விக்கக் கடவரென்றும் அப்படி யன்றிக் கா க்கையேறிப் பனம்பழம் விழுந்ததென்னும் நியாயம்போல் வலி மை பகைமை முதலானவை யில்லாமல் விதிவசத்தா லொரு வர் இறந்ததற்கு வியாஜமாக முன்னிட்டு அவர்களை அவ்வாறு இனி முன்னிட வொட்டாமலிருக்கத் தண்டித்து முன்னிட்ட திஞல் வந்த பாபத்துக்குப் பரிகாரஞ் செய்விக்கக் கடவரென் றும் அப்படியன்றி அமுத மூட்டுகின்றபோது அதுவே விஷமாகி க் கொன்றதென்னும் நியாயம்போல் நல்ல வழியில் நிறுத்தும் பொருட்டு அச்சமுறுத்தித் தண்டிக்கும்போது அபாயம் நேரிட் டிறந்ததற்கு வேறு காரணமாகி யிருந்த தந்தை குரு அதிகாரி முதலாஞேர்களை அனசன முதலான அரிய விரதங்கள் தவங் கள் செய்விக்கக் கடவரென்றும் மிருகம் பட்சி முதலான மற்ற உயிர்களுக்கு மனிதர்களால் கொலைநேரிட்டால் அந்தந்த வுயிர் களின் தரத்துக்கும் அவரவர் குணகுணங்களுக்குஞ் செய்கைக ளுக்குங் காரணங்களுக்குந் தக்கபடி யறிந்து பிராயச்சித்தஞ் செய்விக்கக் கடவரென்றும் பொதுவாக அற நூல்களில் விதி த்திருக்கப்பட்ட விதியை இன்று கன்றின் கொலைபற்றி நீர் செய்விக்க எண்ணிய அபூர்வமான விதி விலக்குகின்றதே; இது ச்ருதியைக்கடக்கின்ற குற்றமென்று சொல்வதற்கு இட முண்டு பண்ணுமே" என்ருர். அது கேட்ட அரசன் "மந்திரியே, நீர் பயனைத்தரும் விருக்ஷத்திலுள்ள பழத்தைப் பாராது பிஞ்சைப் பிடித்ததுபோல் பிடித்தீர். நன்று யிருந்தது உமது வார்த்தை! அறிவின் உயர்வு தாழ்வுகளைப்பற்றிப் புண்ணிய பாவங்கள் ஏறி க்குணிறயு மென்று பூர்வ பாகத்திற் சொல்லிய சுருதி, உத்தர பாகத்திற் பரமேசுவரன் ஆன்மாக்கள்தோறும் விகற்பமில்லாமல் நிறைந் திருக்கிறபடியால் மாயையின் காரியமாகி, வேறுபட்ட அறிவை நோக்காமல் அப்பரமேசுவரனை நோக்கி, எல்லா வுயிர் களையும் சமமாக வெண்ணி நடத்த வேண்டும்" என்ற உத்தர பாகத்தின்படிப் பிறப்பு, குணம், சாதி, தொழில் முதலான விக ற்பங்களை காடாது, உயிர்க் கொலையினிடத்துச் சமானமாகத் தண்டிப்பதே தகுதி; என் புத்திரன் தேரி லேறிக்கொண்டு செல்வச் செருக்கிஞல் மறதி பற்றியே இப்பசுவின் கன்றைக்

கொன்றான்; ஆதலால் இவன் காக்கையேறிப் பனம்பழம் விழுந்ததுபோல வியாஜமானவனு மல்லன்; அமுத மூட்ட விஷமானதுபோல் நன்மை செய்விக்கப்போய்க் கொலைக்குக் காரணமானவனு மல்லன்; ஆனை மதப்பட்டு அடவி யழிந்ததென்று நீர் சொல்லிய நியாயத்துக்குச் சரியாக விருக்கின்றான். ஆதலால் இவனைக் கொல்வதேமுடிவு" என்று சொன்னார்.

அது கேட்டு மற்றொரு மந்திரியானவர் அரசனைத் தொழுது "மகாராஜனே! சுருதியில் எல்லா வுயிர்களையும் உயர்வு தாழ்வு நோக்காது சமனாக நோக்கவேண்டுமென்று உத்தரபாகத்தில் விதித்திருக்கின்றது அந்தணரொழுக்கத்துக் கன்றி அரசரொழுக்கத்துக்குப் பொருந்தாதே; அதுபொருந்துமானால் பிராமணர் முதலான குலாசாரமும், பிரமசாரி முதலான ஆசிரம தருமமும், பெரியோர் சிறியோர் நல்லவர் தீயவர் என்கிற கிரமப்பாடுகளும் வேறுபட்டு, உலகநிலை தவறி, அரசாட்சி மழுங்கி விடுமே. இது ஒழுக்கத்தைக் கடக்கின்ற குற்றமென்று சொல்வதற்கு இடங் கொடுக்குமே; ஆதலால் பூர்வபாகத்தில் விதித்த விதிப்படி அற நூல்களிற் குறித்த நியாயங்களைக்கொண்டு தீர்ப்பிடுவதே நெறியாகும்" என்று சொன்னார். அதுகேட்டு மநுச்சோழர் நகைத்து "அமைச்சரே, நீர் வழிக்குத் துணையாகவருவான்போல் வந்து நடுக்காட்டிற் பயங் காட்டிப் பணம் பறிக்கின்றவன்போலப் பயங் காட்டுகின்றீர். பரமேசுவரன் அவ்வவ்வுயிர்களிடத்திலும் வேறுபடாமல் விளங்குகின்றபடியால் எவ்வுயிர்களையும் பொதுவாக நோக்கவேண்டுமென்ற உத்தரபாகத்தின் விதியை நான் அனுசரித்துக்கொண்டது உயிர்க்கொலையாகிய பாவ நிவர்த்திக்கு மாத்திரமே யல்லது மற்றொன்றிற்கு மல்ல. இக்கருத்தை யறிந்து கொள்ளாமல் கருத் தறியாதவன் சொன்னதே கொள்வானென்பதுபோலக் கொண்டு ஒழுக்கங் கடந்த குற்றம் வருமென்று கூறினீர்.

ஆனால், மற்றவை யெல்லாம் நிற்க; கொலைப்பாதக நிவர்த்திக்கு மாத்திரம் எவ்வுயிர்களையுஞ் சமமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பது எவ்வகையா லெனின்பீரேல், உயிர்க ளெல்லாஞ் சிற்சத்தியி னுருவ மாகலானும், எல்லாவுயிர்களுக்கும் இறைவனே

தநுகரணங்களைக் கொடுத்தாலானும், அவனது சிற்சத்தியாகிய வுயிர்களை அவன் கொடுத்தருளிய உடம்பில் நின்றும் நீக்குதல் நினைக்கப்படாத அபராதமாகலானும், எந்தெந்த உயிர்களும் இயல்பினாலல்லாமல் இம்சையினால் உடம்பைவிட்டுப் பிரியும் படி நேரிட்டால் அந்தந்த வுயிர்களுக்கும் அவ்வவ் வுடம்பை விட்டு நீங்கும்போ துண்டாகும் வருத்தம் பெரிதாக விருக்கு மாதலானும், அன்றியும் கொலை செய்யுமிடத்துக் கரும்பையும் எள்ளையும் ஆலையிலுஞ் செக்கிலும் வைத்தாட்டும்போது நெரு க்கிலகப்பட்டு அரைப்பட்டு நசுக்குண்டு சின்னு பின்னப்பட்ட அக்கரும்பிலும் எள்ளிலுமிருந்து ரசமும் நெய்யும் எப்படிக் கல ங்கிவருமோ அப்படியே உடல் நசுக்குண்டு அரைப்பட்டுச் சின் னமாக அதிலிருந்தும் நடுநடுங்கி அறிவு கெட்டுத் திகைப்படை ந்து கலங்கி வருவது எவ்வுயிர்களுக்கும் பொதுவாகலானும், தமக்குக் கொலைநேரிடுவதை அறிந்தபோது உடம்பு நடுங்கியும் பதைத்தும் வியர்த்தும் தடதடத்துந் தள்ளாடியும் கால் சோர்ந் துங் கண்கலங்கியும் இருளடைந்தும் காதுகள் கும்மென்று அடைபட்டும் நாசி துவண்டும் வாய் நீருலர்ந்தும் நாக்குழறியும் வயிறு பகீரென்று திகிலடைந்தும் மனந்திகைத்தும் பறையடி த்தாற்போற் பதபதவென்றடித்துத் துடித்துத் துக்கமுஞ்சோர் வுங்கொண்டு மயங்கவும், பாய்மரச் சுற்றி லகப்பட்ட காக்கை போலவும், நீர்ச்சுழியி லகப்பட்ட வண்டுபோலவும், சுழல்காற் றில் அகப்பட்ட துரும்புபோலவும் உயிர் சுழன்று சுழன்று அலையவும் உண்டாகின்ற பயங்கரம் எவ்வுயிர்களுக்கும் இயல் பாகலானும், இறந்த வுடன் அவ்வுயிர்கள் இறப்பினாற் பட்ட இமிசையுமன்றி யுடனே பிறப்பினாலும் வருத்தமடைந்து துக்க ப்பட வேண்டு மாகலானும் நாம் வேண்டி ஒருயிரைப் பிறப் பிப்பதற்குச் சுதந்தர மில்லாதபடியால் நாம் வேண்டி ஒருயிரை யிறப்பிப்பதற்குஞ் சுதந்தரமில்லை ; இறப்பிப்பதற்கும் பிறப்பி ப்பதற்கும் இறைவனே சுதந்தர முள்ளவனென் றெண்ணு மல் ஆகாமியத்தாற் கொலை செய்வதனால் மீளா நரகம் சேரு மென்றறிந்து கொள்வீர். ஆதலால் எவ்வுயிர்களிடத்துங் கொலை ப்பாதகத்தைச் சமமாகக் கொள்ள வேண்டும். இந்த நியாயத்தி ன்படி என் புதல்வனைப் பழிக்குப் பழியாகக் கொன்று விடுவதே முடிவு" என்று சொன்னார்.

அது கேட்டு, வேறொரு மந்திரியானவர் மநுச் சோழனை வணங்கி "அரசனே! உமது பெயரினால் விளங்கும் மநுநூலிற் குடுமியையும், முக்ஷெளரத்தையும் க்ஷவரஞ்செய்து, தான் கொன்ற பசுத்தோலைப் போர்த்துப் பசுமந்தையினிடத்தில் வாசஞ் செய்து கோசலத்தினால் ஸ்நானம்பண்ணி யிந்திரியங்களை யடக்கியிருத்தல், கஞ்சிகுடித்தல், அவிசுபண்ணியுண்டல், பட்டினியிருத்தல், பசுமந்தையினுடன்போதல, பசுக்களுக்கு உபசாரஞ் செய்தல், பசு தானஞ்செய்தல் முதலான செய்கைகளைப் பசுக்கொலை செய்தோர்க்குப் பிராயச்சித்தமாகச் செய்விக்கவேண்டுமென்று விதித்திருக்கின்றதே; அதற்கு மாறுகப் புதல்வனைக் கொலை செய்வீராகில் விதி மாறுட்டமென்னுங் குற்றம் வருவதாகத் தோன்றுகின்றதே" யென்றுசொன்னார்.

அது கேட்ட மநுச் சக்கரவர்த்தி யானவர், "மந்திரி! நீர் சொன்னது பால்வேண்டி யழுகின்ற குழந்தைக்குப் பழத்தை எதிர் வைத்துப் பராச்குக் காட்டுவதுபோ லிருக்கின்றது. விதி மாறுட்டமென்னுங் குற்றம்வருவதாகத்தோன்றுகின்றதென்று சொன்னீர். அந்த மநுநூல் அநித்தியமாகிய தேகத்தில் அபிமானமும், அசுத்தமாகிய பிரபஞ்சபோகத்தில் ஆசையும் வைத்த கர்மிகளுக்கே அவ்விதி கூறியதல்லது நித்தியமாகிய சிவத்தில் அபிமானமும், சுத்தமாகிய சிவபோகத்தி லாசையும் வைத்த என்பிதா மூதாதை முதலானவர்களுக்குக் கூறியதல்ல. உயிர்க் கொலை நேரிட்டால் உயிர் விடக் கடவ ரென்றே குறிப்பினாற் கூறி யிருக்கின்றது. என் பிதா மூதாதைக்கு எவ்விதியோ அவ்விதியே யெனக்கும் என்புத்திரனுக்கும் வேண்டத்தக்கது. ஆதலால் விதி மாறுட்டமாகாது. இந்த நியாயத்தால் என் புத்திரனை யிழந்துவிடுவதே முடிவு" என்றுசொன்னார்.

அதுகேட்ட மற்றொரு மந்திரியானவர் மகாராஜனை வணங்கி "உலகந்தோன்றியது முதல் இதுபரியந்தம் தெய்வ கடாட்சத்தினாலும் வல்லமையினாலும் நீதியுடன் உலகாண்ட அரசர்கள் தாங்கள் ஆளுங் காலங்களிற் பசு முதலான மிருகவர்க்கங்களுள் ஒவ்வொன்றை அகங்காரத்தால் அடித்துக்கொன்ற அந்நிய மானவர்களையும் பிராயச்சித்தஞ் செய்வித்தார்களே யல்லது

கொலை செய்வித்தவர்க ளுண்டென்று கேட்டதில்லை. அப்படி யிருக்க உமது புத்திரன் இந்தப் பசுவின் கன்றைக் கொல்ல வேண்டுமென்று கருவுகொண்டு கொன்றவ னல்லன். நீரெப் படி யவனைக் கொலைசெய்யும்படி தீர்ப்பிடலாம்? அவ்வாறு தீர் ப்பிட்டால் முன்னோர் செய்கைக்கு முரணானதென்னுங் குற்ற முண்டாகுமே" என்றார். அதுகேட்டு மநுச்சோழரானவர் "மந் திரி! நீர் மரபறியாதவன் மணம் பேச வந்ததுபோற் பேசவந் தீர். முன்னோர் செய்கைக்கு முரணானதென்னுங் குற்றம் வரு மேயென்றீர். ஆனால் நான் சொல்வதை நன்றாகக் கேளும். பூர் வம் என் முன்னோர்கள் ஆளுங் காலங்களில் இப்படிப்பட்ட கொலை நேர்ந்ததேயில்லை. ஏகதேசங்களில் ஒவ்வொரு கொலைப் பாதகம் நேரிட்டபோது தம் முயிரையுங் கொடுத்துப் பழிக்கு ஈடுகாட்டியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் நிற்க, மற்ற அரசர்களோ வென்றால் தாங்கள் ஆளுங் காலங்களில் தேசாசார முதலான கற்பனைகளைப்பற்றி நூதன நூதனமான நியாயங்களை யேற்படு த்திக்கொண்டு அவைகளின்படி நடத்தினார்கள். அவ்வரசர்கள் என்னோடு சேர்க்கப்பட்டவர்களல்லர். ஆதலால், என் தீர்ப்பின் படி நடத்துவதே துணிவு" என்றார். அதுகேட்டு மற்றமந்திரிக ளெல்லாம் சேர்ந்து வணங்கி நின்று, "மஹாராஜனே! கூறி யதேகூறுகின்றார்களென்று கோபஞ்செய்யாமல் யாங்கள் சொ ல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டருள்வீராக. இந்தப்பசுவோ ஐயறி வுள்ள மிருக வர்க்கத்துள் ஒன்று; இது பெற்ற கன்றோ பால் கொடுத்தற்குரிய பசுவர்க்கத்த தன்று; ஏருழுதற்குரிய எருதாக த்தக்க சேங்கன்று. உமது புத்திரனோ ஆறறிவுள்ள ஆண்மக்க ளிற் சிறந்த நல்லறிவுடையவன். அவனோ அக்கன்றைக்கொல்ல வேண்டுமென்று கொன்றவனல்லன். இக்கொலையோ கன்றி னுடைய ஊழ்வினையென்று உலகமெல்லாஞ் சொல்லும். ஆத லால், இதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்விப்பதே முறை" யென்று சொன்னார்கள். அதுகேட்ட அரசன், "மந்திரிகளே, நீங்கள் உண்மையைக்கண்டறிந்து சொல்வதற்குச் சக்தியற்ற வர்கள்போல் இலேசாகச் சொல்லுகின்றீர்கள். நல்லது நான் சொல்லுகின்றதைக் கேளுங்கள். இப்பசுவோ ஐயறிவுள்ள மிருக வர்க்கத்தி லொன்றென்று சொன்னது நன்றா யிருக்கின்றது.

உங்கள் நியாயம் உயர்வு தாழ்வுகளை உயிர்களின் அறிவினிடத்துவைத்து, தாழ்ந்த அறிவுள்ள மிருகங்களைக் கொன்றால் பிராயச்சித்தமென்றும், உயர்ந்த அறிவுள்ள மனிதர்களைக் கொன்றால் கொலைசெய்வதென்றும் சொல்லுகின்ற உங்கள் வார்த்தையின்படியே இப்பசு மனிதரறிவைப்பார்க்கினும் உயர்ந்த அறிவுள்ளதாக விருக்கின்றது. எவ்வாறெனில், எந்த உலகத்தில் எந்தக் காலத்தில் எந்தப் பசு இந்தப் பசுவைப்போலக் கன்றிறந்ததைக் குறித்து ஆற்றப்படாத துக்கத்தோடும் அதிகாரிகளாலும், பகைவராலும், அயலாராலும், மற்ற வுயிர்களாலும் ஒருவர்க்குக் குறைநேரிட்டால் அக்குறையை அரசன், தனக்குத் தெரிவிப்பதற்கு அரண்மனை வாயிலில் ஆராய்ச்சி மணி கட்டுவித்திருக்கிறானென்று சாதாரண மனிதர்களாலும் அறியப்படாத இந்தக் காரியத்தை யறிந்து வந்து அந்த மணியைக் கொம்பினாலடித்துச் சத்தமெழுப்பிக் கதறிக் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு நின்றது? இதனை யெப்போதாவது கேட்டிருக்கின்றீர்களோ? இல்லையே. இந்தப்பசுமாத்திரம் அப்படியறிந்து செய்ததை யின்றுபார்த்துநின்றீர்கள். ஆதலால் இது முன் தவக்குறையால் பசுவுடம்பெடுத்ததாயினும் மனிதப்பிறப்பில் உயர் குலத்தில் மேலான அறிவோடு பிறந்திருக்கிறதாகவே கொள்ள வேண்டும். அன்றியும், பசு எல்லாப் பிறப்பிலும் உயர்வு உள்ளதென்றும், அதன் கொம்பின் அடியிலே பிரம விஷ்ணுக்கள் இருக்கின்றார்களென்றும், காவிரிமுதலான புண்ணிய தீர்த்தங்கள் அந்தக் கொம்பி னுனியில் இருக்கின்றனவென்றும், சிவபெருமான் சிரசிலும், சிவசக்தி நெற்றியிலும் இருக்கின்றார்களென்றும்; சுப்பிரமணியக் கடவுள் நாசியிலும், அசுவனிதேவர் காதுகளிலும், சந்திரசூரியர் கண்களிலும், வருணன் நாவிலும், சரஸ்வதி குரலிலும், கந்தருவர் மார்பிலும், இந்திரன் கழுத்திலும், உருத்திரர் முதுகிலும், சத்த மாதர்கள் குறியிலும், இலக்குமி குதத்திலும், கங்கை மூத்திரத்திலும், பூமிதேவி வயிற்றிலும், யமுனை சாணத்திலும், திருப்பாற்கடல்முலையிலும், யாகாக்கினி வயிறு முகம் இதயம் என்னும் உறுப்புகளிலும், அருந்ததி முதலான கற்புள்ளவர்கள் உடம்பிலும் இருப்பார்களென்று சொல்லியிருக்கின்றதே? அன்றியும், பரமசிவன் திருமுடி

க்கு அபிஷேகஞ்செய்ய யோக்கியமான பால்முதலானதிரவியங் களைக் கொடுக்கின்றதே; அன்றியும், திருவெண்ணீற்றின் கார ணமான திரவியம் பிறப்பதற்கும் இடமாகவு மிருக்கின்றதே அன்றியும் நான்குவேதமும் கால்களாகவும், கருமமும் ஞான மும் கண்களாகவும், ஆகமங்களும் சாத்திரங்களுங் கொம்புக ளாகவும், தருமமே உடலாகவும், தவமே நடையாகவுங் கொ ண்டு பரமேசுரனுக்கு வாகனமாக விளங்கிய தருமவிடபத்துக்கு இனமாகவும் இருக்கின்றதே. இப்படிப்பட்ட மேன்மையுள்ள பசுவை ஐயறிவுடைய மிருக வர்க்கத்துள் ஒன்றென்று சொல் லல் தகுமோ? இதன் கன்றோ பால் கொடுத்தற்குரிய பசுவாவ தில்லை, எருழுதற்குரிய எருதாகத்தக்க சேங்கன்று என்று சொன்னீர்கள். தேவர்களெல்லாம் பிறப்பதற்குத் தவஞ்செய் கின்ற மகத்துவமுள்ள இந்தத் திருவாரூரிலே பிறந்த எல்லா உயிர்களும் சிவகணங்களென்கிற சித்தாந்தப்படி இந்த க்ஷேத் திரத்திலே பிறந்த இக்கன்றைச் சிவகணமென்று கொள்வதை விட்டு, சேங்கன்றென்று சொல்லல் தகுமோ? புத்திரனோ ஆறறிவுள்ள ஆண்மக்களிற் சிறந்த நல்லறிவுள்ளவனென்றீர் கள். சிவதரிசனஞ் செய்யத் தேரூர்ந்து போய்ச் செல்வமறைப் பினாற் கண் மறைந்து கன்றைக் கொன்றவன் நல் லறிவுள்ள வனென்று சொல்லப்படுவேனோ? கன்றிறந்ததை ஊழ்வினை யென்று உலகஞ் சொல்லுமென்றீர்கள்; பிராரத்துவ வாதிகளே யல்லாமல் காமக்குரோதாதிகளாற் பாவங்களைச் செய்வதற்குச் சீவனே ஆகாமிய கர்த்தாவென்று கொள்கிற உத்தம மார்க்கத் தையுடையோர்கள் ஊழ்வினையென்று சொல்வரோ? இதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்விப்பதே முறையென்றீர்கள்; மலை யை யெடுத்துண்டு வயிறு நோகின்றவனுக்குச் சுக்கிடித்துக் கொடுக்கின் அது, சொஸ்தப்படுமோ? அதுபோலக் கொலைப் பாதகஞ் செய்தோர்க்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யின் அப்பாவம் நிவாரண மாமோ? அவ்வாறு செய்வேனானால் மீளா நரகத்தில் என் புத்திரனை விழுத்துவதுமன்றி, யானும் விழுந்து வருந்து வேன்; இவ்வுலகத்தினும் என்றும் மீளாத பழிக்கு ஆளாகச் சமைவேன்; அன்றியும் எண்ணிறந்த பெருமை பெற்ற இரவி குலத்திற்கும் என்னை யடுத்திருக்கின்ற வுயிர்களுக்கும் ஓரிழுக்கு

வார்த்தையு முண்டாக்கினவனுவேன். ஆதலால் இனிஎன் சொல்லுக் கிரண்டில்லை; இந்தப்பசுவின் கன்றைக் கொன்றபழிக்கு ஈடாக என் புத்திரனைக் கொலை செய்வதே நிச்சயமாகிய தீர்ப்பென்று சொல்லிவிட்டு, பின்பு மந்திரிக்குள்கலாவல்லபனென்கிற மந்திரியைப் பார்த்து, மந்திரி! என்புத்திரனை யழைத்துப் போய் அந்தக் கன்று இறந்து கிடக்கின்ற வீதியிற் கிடத்தி, நீ தேரி லேறிக்கொண்டு அவ னுடம்பின்மேல் தேர்ச் சக்கர மேறும்படி செய்து, கொலை செய்து வருவாயென்று கட்டளையிட்டார். அப்போது மற்ற மந்திரிக ளெல்லாம் கை நெரித்துக் கொண்டு கண்களிலே நீரரும்ப மனங்கலங்கிப் பிரமைகொண்டு நின்றார்கள்.

கலாவல்லப னென்கிற மந்திரி யானவன் கடுந் தவம் புரிந்து பெற்ற சவுத்துவ மணியைக் கடலி லெறிந்து விட்டு வா வென்றும், பல நாள் வருந்தி வளர்த்த பஞ்ச வர்ணக் கிளியைப் பருந்துக் கிரையிட்டு வாவென்றும், செய்தற்கரிய தவஞ்செய்துபெற்ற தேவாமுதத்தைச் சேற்றிற்சழித்து வாவென்றும் சொல்லக் கேட்டவன்போல் திடுக்கிட்டு உணர் வழிந்தும், திகைப்பூண்டு மிதித்தவன்போல் மயங்கி நின்றும் சற்று உணர்வுதோன்ற, அது விஷயத்தில் மனமில்லாதவனுயிருந்தும் அரசன் ஆணையைத் தப்புவதற்கு அஞ்சி வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு, அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுத் தளர்ந்த நடையோடு முகங் கருகி, நெடுமூச்சு விட்டுக்கொண்டு சிவ சிவா! சம்போ! சம்போ! இந்தப்பாதகஞ் செய்யத்தானே நான் மந்திரியாக ஏற்பட்டேன்! கொலையென்று சொல்லுகின்றோர்களைப் பார்த்தாலும் பயங்கொள்ளுகின்ற எனக்குத்தானே இப்படிப் பட்ட விதி வரவேண்டும்! இந்தக் காரியத்தைச் செய்யாது விடுவோமென்றால் அரசன் கட்டளையைக் கடந்தானென்னுங் குற்றம் நேரிடுமேயென்றும், அல்லது செய்வோமென்றால் நமது உயிர்போற் சிறந்த வீதிவிடங்கன் விஷயத்தில் எப்படிக் கொலை செய்யத் துணி வுண்டாகுமென்றும், எண்ணி யெண்ணி என் மனம் இருதலைக் கொள்ளிக்குள் அகப்பட்ட எறும்புபோல் திகைக்கின்றதே! இதற்கு என்னசெய்வேன், என்னசெய்வேன் என்று வருந்தி வருந்தி யொருகால் மூன் வைப்பதும், மற்றொரு

கால் பின் வைப்பதுமாகி ஊச லாடுகின்றவனைப்போல் அலைந்தும், வேந்தன் விஷமுண்ணெனக் கட்டளையிடினும் உண்ண வேண்டிய உரிமை நமக்கிருக்கிறபடியால் போய்த்தொலைப்போமென்று சற்றே நடந்து, எண்ணுதற்கும் யோக்கியமல்லாத இப் பாதகத்தை யெப்படிச் செய்வோம் என்று சற்றே நின்று நடைத் தூக்கங் கொண்டவன் போல் தெளிந்தும், மயங்கியும், பித்தம் பிடித்தவன்போல் பிதற்றியும் கண்ணீர் சொரிந்து கலங்கினவனுகிப் பின்பு தெளிந்து, அரசன் நமக்குத் தந்தை யாதலால் வீதிவிடங்கன் செய்த குற்றத்தை நாமேற்றுக்கொண்டு நம்முயிரைக் கொடுத்துவிடுவோமென்று துணிவு கொண்டு, அக்கன்று இறந்துகிடக்கிற வீதியினிடத்து அணைகடந்த வெள்ளம்போல அதி வேகமாக வந்து நின்று, தன்னரையிலிருந்த உடைவாளை யுறையிலிருந் துருவி யெடுத்துக் கொண்டு, தனது கழுத்தில் வைத்து, ஊட்டியை யரிந்துகொண்டு உயிரிழந்து விழுந்தான். அதுகண்டு சில ஒற்றர்கள் அதி சீக்கிரமாய்ப்போய் மநுச்சோழ ரிடத்தில் ஆண்டவனே! தேவரீர்க்குக் கண்போல் விளங்கிய கலாவல்லபனென்னும் மந்திரியானவர் சேங்கன்றிறந்து கிடக்கின்ற தெருவிற்போய் அரையிலிருந்த உடைவாளைக்கொண்டு தமது கழுத்தை யரிந்துகொண் டிறந்துவிட்டாரென்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அதுகேட்ட அரசன் அளிந்த புண்ணில் அம்புபட்டதுபோல் துடிதுடித்து, மிகவு மனங் கலங்கி ஒகோ இதென்னபாவம்! இதென்னபாவம்! ஐயோ! கலாவல்லபனென்கிற மந்திரியானவன் நானிட்ட எவலைச்செய்வதற்குச் சம்மதித்தவன்போல் சென்றது, நம் மரசனுக்குக் கன்றைப் பற்றி வந்த பழிமாத்திரம் போதாது, நாமும் பழிசுமத்துவோமென நினைத்துத்தானோ! எனக்கு நேரிட்ட இடரை யறிந்தும் எரியுங்கொள்ளியை யேறத் தள்ளுவது போலவும், நீண்டெரியும் நெருப்பில் நெய்விடுவதுபோலவும், அவ்விடருக்குமே விடருண்டாகும்படி செய்தானே! கப்பல் உடைந்து கலங்கும் போது தெப்பமும் உடைந்ததுபோல், கன்றின் பழிக்குக் கலங்கும்போது மந்திரி பழியும் விளைத்துக்கொண்டதே! எனக்கு வந்த துன்பமெல்லாந் தனக்கு வந்ததாக வெண்ணி, என்னை இரவும்பகலும் காத்திருந்த மதி யுள்ள மந்திரியை யினி எக்காலத்திற் காண்பேன்!

இதைக் கேட்டவர்களெல்லாம் இதென்ன கொடுமையோ! கொள்ளை கொண்டவனைவிட்டுக் குறுக்கே வந்தவன்மேற் குற்றம் நாட்டியதுபோலவும், கொண்டமனையாளிருக்கக் கூலி வாங்க வந்தவளைத் தாலிவாங்கச் சொன்னதுபோலவும், பசுங்கன்றைக் கொன்ற தன் புதல்வனிருக்க, அவனைவிட்டு அப்பழியை அமைச்சன்மேல் வைத்து அவனுயிரை வாங்கச் சொன்ன இவ்வரசன் அநியாயக்காரனென்று இகழ்ச்சி செய்வார்களே! அறிவில்லாதவன் செய்தகாரியம் பயன்படாதது மாத்திரமோ! பழியும் பாவமுங் கொடுக்குமென்ற பெரியோர் வார்த்தைக்கு இலக்காயினேனே! ஐயோ! நான் என்ன காரியஞ்செய்தேன்! திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலினிடத் தெழுந்தருளிய தெய்வமே! அடுத்தவர்களுக்கு அருள் செய்கின்ற ஆண்டவனே! உன்னை நம்பியிருக்கின்ற அடியேனை இப்படியுஞ் சோதனை செய்யலாமோ! உன் திருவடிகளுக்கு ஆளாகி யிருக்கின்ற அடியேனை இப்படிப் பட்ட பழிக்கும் ஆளாக்கலாமோ என்று பலவிதமாகப் புலம்பிப் பரதவித்துக்கொண்டு பின்னே துக்கந் தருவதான காரியங்களை முன்னே அறிந்து அக்காரியத்தைச் செய்யாது விடவேண்டும்; ஆலோசித்தறியாது செய்துவிட்டால் அதுபற்றித் துயரப்படாமல் மேல் செய்யத்தக்க காரியங்களை ஆலசியப்படுத்தாமல் செய்யவேண்டுமாதலால், வருவது தெரியாது மந்திரியை யனுப்பிய நாம் துக்கப்படுவதிற் பயனென்ன? இனி நாமே பேசய்ப் புத்திரனைத் தேர்க்காலி லூர்ந்து, மந்திரி பழிக்கு நம்முயிரைக் கொடுத்து விடுவோமென்றெண்ணி, அரண்மனைக்குப் புறத்தில் வந்து, தமது புத்திரனை யழைத்து வரும்படி காவற்காரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்.

அவர்கள் கண்ணீர்வடிந்த முகத்துடன் ஐயோ! மநுநீதி தவறாத மன்னவனுக்கும் இப்படிப்பட்ட ஆபத்து நேரிடலாமோ! நமது இளவரசனாகிய வீதிவிடங்கனிடத்திற் சென்று, ஐயா! உம்மை யரசன் அழைத்துவரச் சொன்னாரென்று எவ்வாறு சொல்வோம்! என்ன செய்வோமென்று துயர் கொண்டு வீதிவிடங்கனிருக்கும் அரண்மனைக்குச் சென்றார்கள். அதற்கு முன்னதாகவே, பெரியோர்களிடத்துப் பிராயச்சித்த விதியைக் கேட்கப்போன வீதிவிடங்கன், தமது பிதாவினிடத்தில் பசுவா

னதவந்து முறையிட்ட சமாசாரத்தை ஒற்றர்களாலே கேள்வி ப்பட்டு, இனி நமக்கென்ன பிராயச்சித்தமிருக்கின்றது ! நமது பிதாவானவர் செய்கிற தீர்ப்பின்படி நடந்துகொள்ளுவோ மெ ன்று தேகமெலிந்து, மேனி வேறுபட்டு, மனந்தளர்ந்து, முகஞ் சோர்ந்து, தனது அரண்மனையினிடத்து வந்திருந்தான். அப் போது அரசன் அனுப்பிய காவற்காரர்கள், அவ்வீதிவிடங்க னைக்கண்டு, கைகுவித்து எதிர் நின்றார்கள். அவர்களைப் பார் த்து நீங்கள் என்னகாரியமாக என்னிடத்தில் வந்தீர்களென்று கேட்க, அவர்கள் ஒன்றுஞ் சொல்லாது ஊமைகளைப் போல விம்மி விம்மி யழுது கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

அதுகண்டு வீதிவிடங்கன், இவர்கள் ஏதோ ஒரு துன்பமான சமாசாரத்தைச் சொல்ல வந்தவர்கள், அதனால் நாவெழாமல் கூடுங்குகின்றார்கள் என்று அறிந்து, ஓ காவற்காரர்களே ! வந்த காரியம் இன்னதென்று சொல்லாமல் துக்கப்படுவதில் பலனி ல்லை; அந்தக்காரியம் எனக்குத் தெரியும், ஆயினும் துயரப்படா மல் சொல்லுங்க ளென்றான். அதுகேட்டு, ஐயா ! எப்படிச் சொல்வோம்! என்னசெய்வோம்! எங்கே போவோம்! எல்லார் குடியையுங்கெடுக்க விருந்தோ தாட்சண்யமில்லாத தலையீற்று ப்பசுவானது ஒன்று வந்து ஆராய்ச்சி மணியை யசைத்து, இனி உலகத்தை ஆள்வாரில்லாமல் அழிந்துபோகும்படி உம்மை யரசன் அழைத்துவரச் செய்வித்தது என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு வீதிவிடங்கனைச் சூழ்ந்திருந்த உறவினர், சிநேகர் முதலானோ ரெல்லாம் இப்படிப்பட்ட அவதி நேரிடத்தானோ தியாகேசர் கோவிலுக்குப் போகத் தொடங்கியது! எள்ளளவும் இப்படி வருமென்று அறியோமே ! இதற்கு என்செய்வோமெ ன்று அழுது சோர்ந்தார்கள். அந்தப் பிரகாரமே அரண்மனையி லுள்ள மற்றவர்களும் புலம்பி ஆவலித்தார்கள். இந்த அழுகை யொலியை வீதிவிடங்கன் தாயானவள்கேட்டு, இதென்ன கார ணமென்று விசாரித்து, இன்னகாரண மென்று அறிந்து, கொழுகொம்பற்ற கொடியைப் போல் கீழே விழுந்து, மூர்ச்சை யடைந்து, சற்றே யறிவு வரத் தெளிந்து, பாவியாகிய விதி யென் பாக்கியத்தை யழித்ததே, தீமையாகிய வினைப்பயன் என் செல்வத்தையழித்ததே, வஞ்சமாகிய ஊழ் என் வாழ்வை

யழித்ததே பலநாள் வருந்திப் பெற்ற என் வயிறு பற்றுகின்ற தே! பகீரென்று பதைக்கின்றதே! ஐயோ, என் புத்திரன் செய்த குற்றத்திற்கு என்னைக் கொன்றாலாகாதோ என்று பலவிதமாகச்சொல்லிக் கைநெரித்துக், கண்ணீர்விட்டு, வயிறு பிசைந்து, மாரடித்து, வாயிலறைந்து, மனம்பதைத்து, கோவென்று அழுதழுது புலம்பினாள். அப்போது வீதிவிடங்க னென்கிற இராஜபுத்திரன், அழுகின்ற தாய்முதலானவர்களைப் பார்த்து, வீணாக நீங்கள் அழுதுபுலம்புகின்றதினால் என்னபிரயோசனம்! பிரம தேவன் முதலான கர்த்தர்களுக்கானாலும் விதியைக் கடக்கக்கூடுமோ! எலும்பு நரம்பு தோல் முதலான அசுத்தங்களாற் கட்டிய இந்தச் சிறுவீட்டை நிலையென்று நம்பப்படுமோ! என்று பிறந்தார்களோ அன்றே யிறந்தார்க ளென்று நினைக்க வேண்டும். ஆறிலுஞ் சாவு, நூறிலுஞ் சாவென்றும், நிலத்தில் முளைத்த பூண்டுகள் நிலத்திலே மடியுமென்றும், சாமானியரான அசேதனர்களும் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றார்களே; அறிவுள்ள உங்களுக்குத் தெரியாமற் போன தென்ன? இதுபற்றி யெவ்வளவுந் துயரப்படவேண்டுவதில்லையென்று பலவிதமான உறுதி வார்த்தைகள் கூறி, அவ்விடத்திலிருந்து புறப்பட்டு மனதில் நாணமும் நடுக்கமும் உண்டாகத் தந்தையாரிடத்திற்குப்போய்த் தொழுது வணங்கித் தூரத்தே நின்றான். அப்படி நின்ற புதல்வனை மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர் நேரே பாராதவராய் வேறொருவன் முகத்தைப் பார்த்து, இவன் இளங்கன்றை யெவ்வாறு கொன்றானோ, அவ்வாறு கொலைசெய்யப்படுதற்குத் தக்க குற்றவாளி யாயினா னென்றார். அப்பொழுது புத்திரன் பசுங் கன்றைக் கொன்ற பாவியாகிய நான் அப்போதே உயிர் விட்டுப் பழிக்குப் பழி சரிக்கட்டுவேன்; ஆனால், தேவரீர் கட்டளை யெப்படி நடப்பிக்கிறதோ, அப்படியே நடப்போமென்று அக்கட்டளையை எதிர்பார்த்திருந்தேன் என்று விண்ணப்பஞ் பண்ணிக் கொண்டான். உடனே அரசன் கொலை வீரர்களை யழைப்பித்து இந்தக் குற்றவாளியை ஏற்பாட்டின்படி கடுங் காவல்செய்து கன்று இறந்துகிடக்கின்ற வீதியிற்கொண்டுபோய்க் கிடத்துங்களென்று கட்டளை யிட்டார். அந்தக் கட்டளைக்கு அஞ்சி அவ்வீரர்கள் உருவிய கத்தியோடு சூழ்ந்து நடுவே ராஜ

புத்திரனைக் காவல்செய்து நடத்திக்கொண்டுபோக மநுச்சக்கர வர்த்தியும் மலைபோல் உயர்ந்த வொரு தேரிலேறிக்கொண்டு பின்னே நடந்தார். அதுகண்ட அந்நகரத்திலுள்ள ஜனங்களெ ல்லாம் இந்த இராஜகுமாரனுக்கு ஐசுவரியமும் அழகும் அறிவும் குறைவில்லாது கொடுத்த தெய்வம் இடையிலே இந்தப்பழிக்கு ஆளாகச்செய்து, நல்லவிதி நடுவேயிருக்கக் கோணிய விதி குறு க்கே வந்ததென்று சொல்வதற்குச் சரியாக்கியதே! இன்பத் தை யநுபவிக்கின்ற இளமைப்பருவத்தில் எடுக்கப்படாத பழி வந்து சூழ்ந்து, சோறுண்ணும்போது தொண்டை விக்கிக்கொ ண்டதென்பதுபோல் துன்பத்தை யுண்டுபண்ணியதே! வெண் ணைதிரண்டு வரும்போது தாழி யுடைந்ததென்பதுபோலக் கல் யாணக்கோலங் கொள்வதற்கு இசைந்துவரும் பருவத்தில் இச் செல்வத் திருமேனிக்குத் தீங்கு உண்டாகும்படி நேரிட்டதே! சிவதரிசனத்துக்குப் போனவிடத்தில் சேங்கன்றின் பழி வந்து "இணைறுவெட்டப்போனவிடத்தில் பூதம் புறப்பட்டது"போல் தோன்றியதே! "கடைகொள்ளப் போகும்போது கள்ளனெதிர் ப்பட்டது" போல் அருள் பெற்று வரப் போகும் போது இந்தப் புத்திரனுக்கு அந்தக்கன்றானது எமனைப்போல எங்கே யிருந்து எதிர்ப்பட்டதோ! இந்தக் குமாரனைப்பற்றி நமக்கெல்லா முண் டாகிய இரக்கம் பழி வாங்க வந்த பசுவுக்கு முண்டாயிருக்குமா னால், ஆராய்ச்சிமணியை யசைத்து முறையிட்டுக்கொள்ளாதே! ஐயோ! இந்தப் பசுவானது சூரிய வமிசத்தை யழிக்கத் துசங் கட்டிக்கொண்டதே! இனி நம்மரசனுக்குப் பிற்காலத்தில் நீதி யுடன் அரசாட்சி செய்யத்தக்க அரசனைப் பெறாமல் எல்லா வுயிர்களும் நிலைதடுமாறிநின்று மயங்குமே; இந்த இராஜபுத்தி ரன் முன்பு சேனைசூழத் தேரிலேறிவந்த மங்கலமாகிய கோலத் தைக்கண்டு மகிழ்ச்சி யடைந்த நாம் இப்போது இப்புத்திரன் காவல்சூழக் காலால் நடந்து வருகின்ற பரிதாபமாகிய கோலத் தைப் பார்ப்பதற்கு என்னபாவஞ் செய்தோமோ! இந்தப் புத் திரனுயிர்க்கு ஈடாக நம்முயிரை யெல்லாங் கொடுத்துவிடுவோ மென்றாலும் அரசன் சம்மதிக்கமாட்டாரே! இந்தப் புத்திரன் உயிரிழந்தால் பின்பு அரசனும் உயிரிழப்பார். பின்பு நாமிரு ந்து என்னசெய்வது! இதற்கு முன் இறந்து விடுவதே சுகமாக

விருக்கின்றதே! ஆ! ஆ! நம்மரசனைப்போல இப்படிப்பட்ட அருமையான நீதியோடு அரசுசெய்கிறவர்கள் முன்னுமில்லை, பின்னு மில்லையே! தியாகராஜப் பெருமான் நமது இராஜனுடைய மனதைச் சோதிக்கும்படி இப்படிச் செய்வித்ததாகத் தோன்றுகின்றதே! தருமதேவதை நமது அரசனது உண்மையாகிய நீதியின் தன்மையைச் சோதிக்கும்படி இவ்விதஞ்செய்வித்ததாகத் தோன்றுகின்றதே யென்று பலவிதமாக அவரவர்களுந் தங்கள் தங்களுக்கு நேரிட்ட ஆபத்தென்று நினைத்துப் புலம்பியும் அதிசயித்தும் நின்றார்கள்.

ஆகாயத்தி னிடமாக இவ்வதிசயத்தைப் பார்க்கும்படி வந்திருக்கின்ற தேவர்களெல்லாம் இந்த மநுச்சக்கரவர்த்தியானவன் செய்யத்துணிந்த காரியம் இவர்க்கு முன்னிருந்த அரசர்களுக்குச் சொல்லத்தான் கூடுமோ? அல்லது நினைக்கத்தான் கூடுமோ? இம்மனிதர்களைப் பார்க்கிலும் உயர் பிறப்பினராகிய நம்மவர்களுக்குத்தான் செய்யக்கூடுமோ? இவ்வரசன் நீதியிலும் மனோதிடத்திலும் சிறந்தவனாக விருக்கின்றான். இவனுக்குச் சிவகடாட்சங் கைகூடுமெல்லது மற்றவர்களுக்குக் கூடுமோ? ஆயினும், இன்னும் நடக்கப் போகிற அற்புதங்களை யெல்லாம் பார்த்தறிவோமென்று புகழ்ந்துசொல்லி நின்றார்கள்.

இந்தப்பிரகாரமாகச் சொல்லிக்கொண்டு நிற்க மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர் அந்தப்பசுங்கன்று இறந்துகிடக்கின்ற வீதியிற் போய், தமது புத்திரனைக் காவல்செய்து, முன்னே நடத்திவந்த கொலைவீரர்களைப்பார்த்து, இனிக் காலதாமசம் பண்ணாமல் இந்தப் பசுங் கன்றை யெடுத்து அப்புறத்தே வைத்து, அவ்விடத்தில் இவ்வீதிவிடங்கனைக் கிடத்தி வையுங்களென்று கட்டளையிட்டார். அதுகேட்டுக் கொலைவீரர்கள் மனம் பதைத்து மதிமயங்கி நின்றார்கள். அப்பொழுது தந்தையாகிய மநுச்சக்கரவர்த்தியின் கட்டளையைக்கேட்டு மயங்கிநிற்கின்றகொலைவீரர்களை வீதிவிடங்கன் பார்த்து, நீங்க ளேன் மயங்கி வருந்துகின்றீர்கள்? அந்தக்கட்டளையின்படி நானே செய்து கொள்ளுகிறேனென்றுசொல்லித், தியாகராஜப்பெருமான் சந்நிதிக்கெதிராகத் திரும்பி, இரண்டு கைகளையுங் குவித்துச் சிரசின்பேரிற்

வைத்துக்கொண்டு, சிறுபிள்ளைக்குத் திருப்பாற்கடலை யழைத்து க் கொடுத்த தியாக ராஜப் பெருமானே! அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சுயம்பிரகாச சாட்சாத்கார சிதாகாசசொரூப சின் மயனாகிய சிவசங்கரனே! அடியேன் பசுங் கன்றைக் கொன்ற பாதக னாயினேன். அதுவும் போதாமல் ஐயோ! எனக்கு நல் வழியைக்கற்பித்துக் கண்போல் விளங்கிய நின்னடிமையிற்சிற ந்தவனாகிய மதியுள்ள கலாவல்லபனென்கிற மந்திரியையும் இற ப்பிப்பதற்குக் காரணமாகியு மிருந்தேன்! இப்படிப்பட்ட என் போல் பாவிக ளெங்கே யுண்டு? என் பிதா தண்டிக்கப்போகிற தண்டனை என் பாதகத்துக்குத் தக்க தண்டனையு மல்லவே! என்னசெய்வேன்! பாவியாயினும் எனக்கு வேறொரு கதியு மில் லாதபடியால், முன் தாயைக்கூடித் தந்தையைக் கொலைசெய்த வனது மாபாதகத்தை மன்னித்து அநுக்கிரகஞ்செய்ததுபோல், அடியேனுக்கும் அநுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டும்; என் பிதாவுக் கும் எனக்கும் உரித்தாகி யிருந்த மற்றவர்களுக்கும் என்னைப் பற்றிவந்த பழிபாவங்களைநீக்கியருளவேண்டும்; என்பொருட்டு இறந்த மந்திரியை யெழுப்பிக் கொடுத்தருளவேண்டும்; இதோ இந்தப்புலாலுடம்பைப் போட்டுவிட்டு வருகிறேன்; என்னையுந் திருவடி நீழலிற் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்; இந்தப் பிறப் பிலே யெனக்குத் திருவடிகிடையாதானால் மறுபிறப்பிலாயி னுங் கிடைக்கத் தக்க நல்லறிவும் பேரன்பு முள்ளவனாகப் பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று சொல்லி, விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டு திரும்பி நின்று; மாதா, பிதா, குரு முதலானவர்களு க்கும் மனத்தினால் வந்தனஞ்செய்து, இம்மநுச் சோழருடைய செங்கோல் மாறாது நிலைபெற்றிருக்க வேண்டுமென்று இஷ்ட தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்துப் பஞ்சாட்சரத்தை யுச்சரித்து வடக்கே தலையும், தெற்கே காலும் வைத்து இரண்டு கண்களை யும் மூடி சிந்தையைச் சிவபெருமான் திருவடித் தியானத்தில் வைத்து யோகநித்திரை செய்பவன்போல் உடம்பைக் கிடத்தி னான்.

அப்போது மநுச்சக்கரவர்த்தி யானவர் சிவத் தியானஞ் செய்துகொண்டு, தியாகேசர் சந்நிதியை நோக்கி, அடியேனை யாட்கொண்ட ஆண்டவனே! இவ்வீதி விடங்க னென்பவன்

பசுங்கன்றைக் கொலைசெய்தானென்பதுபிரத்தியட்சமாக உண்மையென்று வெளிப்பட்ட படியால், இந்தக் குற்றவாளியின் கொலைப்பாதகந் தீரத்தக்க தண்டனை செய்வதற்குச் சக்தியில்லாத அடியேன், தேவரீர் திருவுளப்பாங்கின்படி மேலோர் ஏற்படுத்திய தருமநூல்களில் கொலைசெய்தவனைக் கொலைசெய்யக் கடவரென்று விதித்திருக்கிற விதியின்படி, விதிமாறுட்ட முதலான குற்றங்களுக்குச் சிறிது மிடங் கொடாமல், இவனைக் கொலைசெய்யும்படி திரிகரண சுத்தியாகத் தீர்ப்பிட்டுக்கொண்டு, இதோ தேர்க்காலிலூர்ந்து கொலைசெய்யத் தொடங்குகின்றேன். இத்தீர்ப்பினிடத்துத் தேவரீர் திருவடி சாட்சியாக என் மனமறிந்து யாதொரு பிசகும் நேரிட்ட தில்லை. என்னையு மறியாது எதாகிலுங் குறை நேரிட்டிருக்குமானால் அதைத்தேவரீர் மன்னித்துக் கொள்ளவேண்டும். இந்தக் குற்றவாளியின் பாபாத்மாவை அப்பாபத்தினின்று நீக்கும் வண்ணந் தக்கதண்டனை செய்வித்தருளி, மறுபிறப்பிலாயினும் கடைத்தேறும் வழியைக் கடாட்சிக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு, தேரிற் கட்டிய குதிரைகளை விழுந்து கிடக்கின்ற வீதிவிடங்கன் கழுத்தடியிற் சக்கர மழுந்தும்படி நேராகமுடுக்கிக் தேரை நடத்தினார்.

அப்போது தேர்ச் சக்கரமானது வீதிவிடங்கன்மேல் அழுந்திக் கற கற வென்று இழுத்துக்கொண்டு அதிக வேகமாகச் செல்ல, உடல் குழம்பிச் சின்னபின்னப்பட்டு, நசுக்குண்டு, கையாற் பிசைந்து, ரசம் பிழிந்த மாங்கனியின் சக்கைபோல உடல்வேறு உயிர்வேறாக இறந்தான். அதுகண்டதேவர்களெல்லாம் அருமையாகப் பெற்ற புத்திரனை நோக்காமல் புண்ணியத்தை நோக்கிய கண்ணியவானே! உனக்குச் சுபகர முண்டாவதாகவென்று வாழ்த்திக் கற்பகப்பூமாரி பொழிந்தார்கள். தேவதுந்துமிகள் அதிர்ந்தன. அந்நகரத்தாரெல்லாம் இப்படிப்பட்ட நீதிசெலுத்துகின்ற மஹாராஜனை என்னதவஞ்செய்து பெற்றுக்கொண்டோ மென்றும், ஐயோ! இனி எக்காலத்தில் வீதிவிடங்கனைக் காண்போமென்றும், இன்பக் கண்ணீரும் துன்பக் கண்ணீரும் விட்டுக்கொண்டே நின்றார்கள். உடனே மநுச்சக்கரவர்த்தி யானவர் மந்திரியின் பழிக்காகத் தம்முயிரைக்

கொடுக்கத் துணிந்து தேரிலிருந்து கீழே யிழிந்தார். அப்போது ஸ்ரீகண்டர், அனந்தேசர், காலச்செந்தீ யுருத்திரர், துவாதசருத்திரர், ஏகாதசருத்திரர், புத்தியட்டகர், கூர்மாண்டர், ஆடகர், சதவுருத்திரர், அஷ்டமூர்த்திகள், நீலலோகிதர், கங்காள கபாலர், அசுவாரோகணர், அஷ்டபயிரவர், வீரபத்திரர், சக்ரதரர், நான்முகர் முதலான பத மூர்த்திகளும்; கபாலிகன், அசன், புதன், வச்சிரதேகன், பிநாகி, கிருதசாதிபன், உருத்திரன், பிங்கலன், சாந்தன், க்ஷயாந்தகன், பலவான், அதிபலவான், பாசாத்தன், மகா பலவான், சுவேதன், ஜயபத்திரன், தீர்க்கபாகு, ஜலாந்தகன், மேக வாகனன், சௌமிய கேசன், சடாதரன், லக்ஷ்மீதரன், ரத்நந்திரன், ஸ்ரீதரன், பிரசாதன், பிரகாசன், வித்தியாதிபன், ஈசன், சர்வஞ்ஞன், பலிப்பிரியன், சம்பு, விபு, கணாத்தியக்ஷன், கிரியக்ஷன், திரிலோசனன் முதலான பதத்தலைவர்களும்; இந்திரர், சந்திரர், சூரியர் முதலான தேவர்களும்; வசிட்டர், அகத்தியர், புலத்தியர், பராசரர், வியாசர் முதலான முனிவர்களும்; கண்ணுவர், கருக்கர், சுதானந்தர் முதலான இருடிகளும்; அசுரர், அந்தரர், ஆகாயவாசிகள், விஞ்சையர், வித்தியாதரர், கருடர், காந்தருவர், இயக்கர், கின்னரர், கிம்புருடர், சித்தர், நிருதர், பூதர், பைசாசர், போகபூமியர், உரகர் முதலான கணங்களும்; நந்தி, பிங்கிரிடி, சண்டன், பிரசண்டன், சங்குகன்னன், வாணன், அந்தகன், கும்போதரன், விரூபாக்ஷன் முதலான பிரமத கணங்களும் சூழ்ந்து துதித்துவரவும்; பேரிகை, மத்தளம், தாளம், சங்கம், சச்சரி, தடாரி முதலான வாத்தியங்கள் முழுங்கிவரவும்; எல்லாம் வல்ல இறைவன் வந்தான், நல்லோர்க் கருளும் நாயகன் வந்தான், முப்புரமெரித்த முன்னோன்வந்தான், தப்பிலார்க் கருள்செயுந் தயாநிதிவந்தான், வள்ளல் வந்தான், மஹாதேவன் வந்தான், எள்ளிலெண்ணெய்போலிருப்பவன் வந்தான், அன்பர்க்கருளுமையன் வந்தான், இன்பங்கொடுக்குமிறைவன்வந்தான், முத்தொழில் நடத்தும் முதல்வன் வந்தான், பத்தர்கள் புகழும் பதத்தோன் வந்தான், தேவர்கள் போற்றுந் தியாகன் வந்தான், மூவர்கள் வாழ்த்தும் முக்கணன் வந்தான் என்று சின்னங்கள் பிடித்துவரவும், தும்புருநாரதர் யாழிசை பாடிவரவும், உருத்திரர் கணிகை

யர் நடனஞ் செய்துவரவும், ஒற்றை வெண்குடை சாமரைமுத லான மங்கலவிருதுகள் நெருங்கிவரவும், ஆனைமுகக்கடவுளும், ஆறுமுகக் கடவுளும் இருபக்கங்களிலு மிசைந்து வரவும், உலக மாதாவாகிய உமாதேவியார் இடது பக்கத்திலிருக்க ஜடாமகுட திரி நேத்திர காள கண்ட சதுர்ப்புஜம் முதலானவை விள ங்க, தர்ம சொரூபமாகிய இடபவாகனத்தின்மேல் சர்வமங்கல சக்தியே திருமேனியாகக் கொண்ட தியாகராஜப் பெருமான் எழுந்தருளி, மநுச்சோழ ராஜனுக்குமுன் தரிசனங் கொடுத் தருளி, குளிர்ந்தநிலவு தளும்பிவீசுகின்ற புன்னகைகாட்டி அர சனுக்கு ஜில்லென்று உடம்பும், உள்ளமும், உயிரும் குளிரும் படி செய்வித்து, கருணையென்னும் வெள்ளம் நிறைந்து,பொங் கித் ததும்பி, பெருக்கெடுத்து, ஒளிகொண்டோங்கி மடைதிற ந்தோடுகின்ற மலர்போன்ற திருக்கண்களால் அருள்நோக்கஞ் செய்து, அவ்வரசனுக் குண்டாயிருந்தவிடாய் முழுதுந் தீர்த்து, நம்மிடத்து நம்பிக்கையும் பேரன்பும் வைத்து, மநுநீதி தவ றாது அரசாட்சி செய்கின்ற மநுச் சோழனே! நீ நடத்துகின்ற நீதியின் பெருமையை உலகத்தவர் செவ்வையாகத் தெரிந்து கொள்ளும்படி நாமே இவ்வாறு சோதிப்பித்தோம்; இனி ஒன் றுக்கும் அஞ்சவேண்டாமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, இற ந்துகிடக்கின்ற பசுங்கன்றும், கலாவல்லபனென்னு மந்திரியும், வீதிவிடங்கனென்னும் இராஜகுமாரனும் உயிர்பெற்று எழுந் திருக்கும்படி கடாக்ஷித்தருளினார்.

அந்தக்கணமே நித்திரை நீங்கி யெழுகின்றதுபோல், இள ங்கன்றானது உயிர்பெற்று எழுந்து தன்தாய்ப் பசுவினிடத்தில் சென்றது. மந்திரியும் புதல்வனும் உயிர் பெற்றெழுந்து ஆண் டவனை வணங்கி, யருகே மலர்ந்தமுகத்தோடு வந்தனைசெய்து கொண்டு மகிழ்ந்து நின்றார்கள். அதுகண்டு அந்நகரத்திலுள்ள ஜனங்களும் மற்றவர்களும் தம்மையறியாத பெருங் களிப் புடையவர்களாய்ச் சிலர் அற்புதம் அற்புதம் அற்புதம் அற்புத மென்று ஆடினார்கள்; சிலர்பண்ணியபூசை பலித்தது, பலித்த தென்றுபாடினார்கள்; சிலர்சூரியகுலந்தோன்றியது, தோன்றிய தென்றுதுதித்தார்கள்; சிலர் துக்கம் நீங்கியது, சுகம் கிடைத்த தென்று துள்ளினார்கள்; சிலர் குறையெல்லாந் தீர்ந்தது, குறை

யெல்லாந் தீர்ந்ததென்று கொண்டாடினார்கள்; சிலர் கும்பிட்ட தெய்வம்குறுக்கேவந்ததென்றுகுதித்தார்கள்; சிலர் எம்பெருமானெதிர்ப்பட்டாலென்னமுடியாதென்றுளக்களித்தார்கள்; சிலர் ஒருவரை யொருவர் கட்டித்தழுவிக்கொண்டு ஒரு காதமட்டும் ஓடித்திரும்பினார்கள்; சிலர் கலக்கந் தீர்ந்து களிப்பு வந்ததென்று கைகொட்டினார்கள்; சிலர் தோள்தட்டிக்கொண்டும் தொடை தட்டிக்கொண்டும், முகரோமத்தை முறுக்கிக்கொண்டும், முகமலர்ந்துகொண்டும், உடல் நிமிர்த்திக் கொண்டும் உலாவி நின்றார்கள்; சிலர் வாழ்வு வந்த தென்று மனம் பூரித்தார்கள். இப்படி அவரவர்களும் அளவில்லாத ஆனந்தமுடையவர்களாய் இழந்துவிட்ட பொருள் எதிர் வரப் பெற்றவர்கள்போல் சந்தோஷ கோஷஞ்செய்து நிற்க, மநுச்சக்கரவர்த்தி யானவர் கங்கையும் இளம்பிறையும் விளங்குகின்ற சடாமகுடத்தையும், திரிபுண்டரமுந் திலகமும் திருநோக்கும் விளங்குகின்ற நெற்றியையும், அருள் ததும்பி வழிகின்ற திருநோக்கங்களையும், சங்கு குண்டல மணிந்து தாழ்ந்த செவிகளையும், நறுங் குமிழ்போன்று விளங்குகின்ற நாசியையும், வேதமாகிய தெள்ளமுதத்தைக் கொள்ளைகொண்டுண்ணும்படி அன்பர்களுக்கு அருளிச்செய்கின்ற செம்பவளம் போன்ற திருவாய் மலரையும், வானவர்க்கு உயிர்கொடுத்த மணிகண்டத்தையும், கொன்றைமாலையணிந்து குலவரைகள்போ லுயர்ந்த திருத்தோள்களையும்; மானும், மழுவும், வரதமும் அபயமுங் கொண்ட மலர்க்கரங்களையும்; சிவந்து மெல்லென்று திருவருள் பழுத்து, ஆனந்தமொழுகிப் பத்தர்கள் மனத்தில் தித்தித் திருக்கும் பாத மலர்களையும், செம்பவள மலைபோன்ற திரு மேனியையும், பச்சைக் கொடி படர்ந்ததுபோன்று பார்வதியார் மகிழ்ந்து விளங்குகின்ற பாகத்தையுங் கண்குளிரக் கண்டு, களிப் படைந்து, ஆனந்த நீர் ஊற்று நீர்போல் சுரந்து சுரந்து, விழுந்து விழுந்து மார்பினிடத்து வண்டலாடவும், உடல் குழைந்து விதிர் விதிர்த்துச் சிலிர் சிலித்து, மயிர்க்குச் செறிந்து என்பு நெக்குவிட் டுருகியும், மனங் கனிந்து கனிந்து கசிந்து கசிந்து நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து பட பட வென்று பதறிப் பதறி உருகி யுருகி ஆனந்தவெள்ளத்தி லழுந்தி யழுந்திப் பரவசமாகியும், சிவ சங்கர சிவ சங்

கர சிவ சங்கர சிவ சங்கர சிற்பர தற்பர சிற்குண சின்மய சிவ சிவ வென்று வாய்நீர் சுரந்து பாடிப் பாடி நாக்குழறித் தழும் பேறியும், ஹர ஹர வென்று ஆனந்தக் கூத் தாடியும், தண்டு போல் அனந்த முறை கீழே விழுந்து விழுந்து வணங்கி உடம் பிற் புழுதியாடியும், குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திர விம்பம்போ ன்ற முகத்தின்கண் முத்துமாலை யணிந்ததுபோல வியர் வரு ம்பி இள நகை தோன்றி மலர்ந்து விளங்கக் கைகளைக் கூப்பிச் சிரசின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, அன்பே வடிவமாகி நின்று, பிரமன் முதலாகிய பெரிய தேவர்களெல்லாம் அரியதவஞ் செ ய்தும் கனவினுங் காண்பதற் கருமையாகிய கடவுளே! அன்பு அணுவளவு மில்லாத அடியேனுக்கு அருமையாகிய திருமேனி யை நனவிலே எளிதாகக் காட்டி யருளிய தேவரீர் பெருங் கரு ணையை யென்னென்று துதிப்பேன்! பொய் யுலகத்தை மெய் யென்று நம்பிப் புன்மையாகிய போகத்தை விரும்பி, புவியா ண்டு, மீளாநரகில் விழத்துணிந்திருந்த அஞ்ஞானத்தையுடைய அடியேனையும் ஓர் பொருளாகத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு கா ட்சி கொடுத்தருளிய கருணைக்கடலே! கண்ணுண் மணியே! கரு ம்பின் சுவையே! கற்பகக் கனியே! கருணை நிதியே! தேவரீர் திருவருட்பெருமையை யென்னென்று சொல்லுவேன்! யான் என்கிற ஆணவப்பேயும், எனதென்கின்ற இராட்சதப் பேயும், மாயை யென்கிற வஞ்சகப் பேயும், பெண்ணாசை யென்கின்ற பெரும்பேயும், மண்ணாசை யென்கின்ற மானிடப்பேயும், பொ ன்னாசை யென்கின்ற பொல்லாப் பேயும், குரோத மென்கின்ற கொள்ளிவாய்ப் பேயும், உலோபமென்கின்ற உதவாப் பேயும், மோக மென்கின்ற மூடப் பேயும், மதமென்கின்ற வலக்காரப் பேயும், மாற்சரிய மென்கின்ற மலட்டுப்பேயும், மனப்பேயோடு கூடி யிரவும் பகலும் ஆட்டம் ஆடி யாடி யிளைக்கின்ற அடியே னைக் காத்தருளத் திருவுள்ள மிரங்கித் தரிசனமருளித் துன்பத் தை நீக்கி யின்பத்தை யளித்த எம்பெருமானே! என் னாண்ட வனே! என் தந்தையே! என் தாயே! என் குருவே! என் தெய் வமே! என் குலதெய்வமே! என் னுயிர்த்துணையே! என்னறிவு க்கறிவாகிய இறைவனே! தேவரீர் திருவடிப் புகழை வேதங்க ளுமறியாது விழித்துக்கொண்டு தேடித்தேடி இளைக்கின்றதெ

ன்றால், கிருமி கீடங்களிலுங் கீழ்ப்பட்ட அசேதனனாகிய அடி யேன் எப்படி யறிந்து துதிப்பேன்! தேவரீர் திருவடிக் காட்சி பலிக்கும்படி செய்வித்த இந்தப் பசுவுக்குங் கன்றுக்கும் என்னை யடிமையாகக் கொடுப்பேன் அல்லது வேறென்ன கைம்மாறு செய்வேன்! தேவரீர் திருமேனிக்காட்சி கிடைப்பதற்குக் காரணமாகிய வீதிவிடங்கனென்னும் புத்திரன் இன்றுதான் எனக்குப் புத்திரனாயினான்! தேவரீரது திருவருட்கோலத்தைக் காணப்பெற்ற அடியேனுக்கு இனி என்ன குறை இருக்கின்றது! அன்பர்களுக்கு இன்பமளிக்கின்ற ஆண்டவனே! தேவரீர் கிருபாநோக்கஞ் செய்யப்பெற்று உடல்பூரித்தேன்! உள்ளங் குளிர்ந்தேன்! உயிர் தழைத்தேன்! பசுங்கன்றும் மந்திரியும் மைந்தனும் உயிர் பெற்று எழுந்திருக்கவும் வரம் பெற்றேன்! வாழ்வடைந்தேன்! துக்கமெல்லாம் நீங்கினேன்! சுகப்பட்டேன்! மனதுக்கு மடங்காத மகிழ்ச்சிகொண்டு நின்றேன்! இனி அடியேனுக்குத் தேவரீர் திருவடியினிடத்துத் தவறாத தியானமும், சலியாத அன்பும், தந்தருளி யென்னை அடிமைகொள்ளவேண்டும். குற்றஞ் செய்தாலுங் குணமாகக் கொள்கின்ற குணக்குன்றே! பன்றிக்குட்டிக்கு முலைகொடுத்த பரம்பொருளே! புலிமுலையைப் புல்வாய்க்குக் கொடுத்த புண்ணிய மூர்த்தியே! கல்லடிக்கும் வில்லடிக்குங் கருணை புரிந்த கருத்தனே! திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலெழுந்தருளிய தியாகராஜப்பிரபுவே! போற்றி! போற்றி! யென்று தோத்திரஞ் செய்து தொழுது நின்றார். அரசன் செய்த தோத்திரங்களைத் திருச்செவி யேற்றுக்கொண்டு தியாகராஜப் பெருமான், நம்மிடத்தில் அன்புள்ள அரசனே! நீ இன்னும் நோயற்ற வாழ்வுங் குறைவற்ற செல்வமும் பெற்று, நமது அருளை துணையாகக் கொண்டு, இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் ஒரு குடையின்கீழ் ஆண்டு மெய் யறிவு விளங்கி, மாறாத மகிழ்ச்சியோடிருக்கக் கடவாய்! பின்பு எக்காலத்தும் மீளாத பேரானந்த போகத்தை நாம் தருவோம் என்று அருள் புரிந்து கணங்களுடன் அந்தர்த்தானமாக எழுந்தருளினார். அதுகண்டு மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர் பின்பும் கீழ் விழுந்து, நமஸ்கரித்துத் தொழுது, தோத்திரஞ்செய்துகொண்டு, அப்பசுவையுங் கன்றையும் உபசாரத்துடன் நல்ல புல்லுள்ள விடங்களில் மேய்த்து மிகு

ந்த சுகத்திலிருக்கும்படி யசயவுதநுக கலாவல்லபனைக் கட்டி யணைத்துக்கொண்டு என் புத்திரன்பழிக்கு ஈடாகச் செய்தற்க ரிய செய்கையைச் செய்துகொண்ட அன்புள்ள அமைச்சனே! உன்போ லெனக் கினியவர்க ளுண்டோ' வென் றுபசரித்து பின்பு வீதிவிடங்க னென்னும் மைந்தனை எடுத்து மடிமேல்வை த்து, முத்தங்கொடுத்து, உச்சிமோந்து, யான்செய்த புண்ணிய த்தாற் கிடைத்த புத்திரனே ! உன்று லல்லவோ உயர்வை யடைந்தேனென் றுபசரித்து பின்பு மைந்தனும் மந்திரியுந் தாமுமாகக் கமலாலயமென்னும் கோயிலுக்குச் சென்று ஆசார த்தோடும், அன்போடும் விதிப்படி சிவபெருமானைத் தரிசனஞ் செய்து, அபிஷேகாதி சிறப்புகளும் அனேகம் திருப்பணிகளுஞ் செய்வித்துத் தொழுது, வணங்கித் துதித்து வலங் கொண்டு, விடைகொண்டு புறப்பட்டு, அந்நகரத்திலுள்ள ஜனங்க ளெல் லாம் மனங்களித்து வாழ்த்திப்புகழும்படி மங்கலவாத்தியங்கள் முழங்க, வீதியை வலமாகவந்து, அஷ்டமங்கலங்க ளேந்திய சும ங்கலிகளும், அந்தணர் அமைச்சர் முதலானவர்களும் வாழ்த்தி மங்கலச் செய்கைகளோடும் எதிர்கொள்ள அரண்மனையிற் சென்று வேதியர், துறவினர், விருந்தினர், உறவினர் முதலா னோர்களுக்கு அவரவர்க்குத்தக்க வரிசைகளைச் செய்து மகிழ்வி த்து, கற்புநிலை தவறாத மனைவியார் மனங்குளிர்ந்து களிக்கும் படி மைந்தனைக் காண்பித்து, மந்திரி முதலானவர்கள் சூழச் சிவாநுக்கிரகத்தால் சிங்காசனாதிபதியாய் உலகத்தை யெல்லாம் ஒருகுடை நிழலில் வைத்து அறநெறிப்படியே அரசாட்சி செய் திருந்தார்.

வாழ்த்து.

நேரிசைவெண்பா.

வாழிமநுச்சோழர் வாழி யவர்மைந்தன்
வாழியவர் மந்திரியாம் வல்லவனும்-வாழியவர்
செங்கோன் முறையவர்தஞ் சீர்கேட்பவர்வாழி
யெங்கோன் பதம்வாழியே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மநுமுறைகண்டவாசகம்

முற்றிற்று.